

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CI\16CI\

Fitxer 16CI1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió de la Infància

Sessió 16, dimarts 14 de juliol de 2026

Presidència de la Il·lma. Sra. Anna Feliu i Moragues

Sessió 16 de la CI

La sessió de la Comissió de la Infància (CI) s'obre a ****. Presideix Anna Feliu i Moragues, acompanyada de la vicepresidenta, Lorena Roldán Suárez, i de la secretària, Beatriz Silva Gallardo. Assisteix la Mesa el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Hi són presents [Mario García Gómez](#), [Antoni Poyato Rodríguez](#), [Mónica Ríos García](#) i [Andrea Zapata Alfonso](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Jordi Fàbrega](#) i [Sabaté](#), [Rosa Jové](#) i [Montañola](#) i [Sònia Martínez](#) i Juli, pel G. P. de Junts; [Carles Campuzano](#) i [Canadés](#), [Laia Cañiguerol Olivé](#) i [Najat Driouech Ben Moussa](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Montserrat Berenguer Messeguer](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Mónica Lora Cisquer](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença d'una representació de Telèfon Infància Respon davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre el funcionament del servei i les demandes i problemàtiques que atenen (tram. 356-01645/15). Montserrat Berenguer Messeguer, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
2. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Fundació Salut i Comunitat davant la Comissió de la Infància perquè informi sobre el funcionament del servei i les demandes i problemàtiques que atenen (tram. 356-01646/15). Lorena Roldán Suárez, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
3. Compareixença d'una representació d'Irídia davant la Comissió de la Infància per a informar sobre les propostes de millora de la protecció a la infància i l'adolescència sense referents adults (tram. 357-01141/15).
4. Compareixença d'una representació de Save the Children davant la Comissió de la Infància per a informar sobre el seu nou projecte "Infància en joc" (tram. 357-01139/15).
5. Compareixença d'una representació de Save the Children davant la Comissió de la Infància per a presentar l'informe "Quant mesura la infància a Catalunya?" (tram. 357-01142/15).

La presidenta

Bona tarda, avui mos estrenem amb aquesta sala que no l'hi havíem fet mai, així van acabant d'arribar ja tots els diputats i diputades. Donaríem inici en aquesta Comissió d'Infància d'avui, 14 de juliol. I el primer que faríem seria aprovar, si és que no hi ha cap grup que hi tingui cap mena de problema, les diverses sol·licituds de compareixença que tenim. Sembla bé a tothom que s'aprovin? D'acord. Doncs ara sí que a continuació passàriem a fer la primera compareixença. Hauríem anar a buscar els compareixents, no?, que estan per aquí? *(Remor de veus.)*

(Pausa llarga.)

La presidenta

Bé, doncs ara sí que donem la benvinguda a la Clara Calderó i el Brian Ventura.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Compareixença d'una representació d'Irídia per a informar sobre les propostes de millora de la protecció a la infància i l'adolescència sense referents adults

357-01141/15

Són els representants d'Irídia per informar sobre les propostes de millora de la protecció a la infància i l'adolescència sense referents adults. Per fer aquesta compareixença, els compareixents tenen un temps de vint minuts. *(Veus de fons.)* Suposo que ja sabeu que ho podeu combinar com voleu. La qüestió és que en total feu aquests vint minuts. A continuació, els diversos grups tindran tres minuts per fer les seves preguntes i el que creguin. I a continuació vosaltres tindreu un temps de deu minuts per donar resposta a les diverses preguntes que hagin de fer. D'acord? Doncs vinga, ja podem donar per iniciada la vostra compareixença.

Clara Calderó Delgado (responsable de projectes de migracions a Novact)

Molt bona tarda. En primer lloc, voldríem agrair que se'ns hagi ofert aquest espai. Avui presentem l'informe Violència i Abandonament Institucional vers les persones migrants, un anàlisi territorial de vulneració de drets, que va ser publicat el passat mes d'octubre de 2025 per Irídia i Novact. l'informe ofereix una mirada profunda sobre tres espais claus vinculats a les fronteres catalanes. En primer lloc, les arribades per via marítima a les Illes Balears. En segon lloc, l'acollida d'infants i joves sense referents adults a Catalunya i concretament a Barcelona, que serà el tema que ens ocuparà avui. I finalment, el trànsit migratori a la frontera catalano-francesa.

L'informe s'ha realitzat a partir d'entrevistes a quaranta-sis persones expertes i professionals de diversos àmbits, entitats especialitzades i institucions, amb treball de camp a Palma de Mallorca, la ciutat de Barcelona i municipis de l'Alt Empordà, sumades a l'observació directa i preguntes als portals de transparència de

l'Administració. En la presentació d'avui, com deia, ens centrarem exclusivament en la part que fa referència a les vulneracions de drets que afecten la infància i l'adolescència sense referents adults, que arriba a Catalunya. Durem a terme la presentació el meu company, Brian Ventura, advocat d'Irídia i del torn d'ofici de menors no acompanyats de Barcelona, i jo mateix, Clara Calderó, autora de l'informe i responsable de projectes d'emigracions a Novact.

L'informe que presentem avui denuncia mancances en el sistema de protecció de la infància català amb relació als drets de la infància sense referents adults que arriba al nostre territori. Malgrat que existeix un consens democràtic unànim en les legislacions internacionals, europea, estatal i autonòmica, respecte a la protecció de la infància, independentment del seu origen, nacionalitat o situació administrativa, a la pràctica aquest consens sembla trencar-se quan parlem d'infància migrada sola. Ho hem vist els darrers anys, especialment a Canàries, amb centres saturats, declaracions d'emergència que redueixen garanties i múltiples denúncies de maltractament.

A Catalunya disposem d'un sistema robust de protecció a la infància amb una normativa molt garantista que inclou també els infants i adolescents que migren sols. Tanmateix existeixen escletxes i aquestes garanties sovint es vulneren amb pràctiques irregulars i discriminatòries quan parlem d'infància que arriba a Catalunya sense referents adults. Aquestes deficiències en la protecció de la infància sense referents adults són una expressió de racisme institucional, que afecta un dels col·lectius en una situació de més vulnerabilitat, no només perquè estem parlant d'infància i adolescència, sinó perquè també estem parlant d'un col·lectiu criminalitzat, que ha esdevingut una arma política en detriment de la seva protecció.

L'informe analitza mancances en diverses etapes en la identificació i entrada de nens, nenes i adolescents al sistema de protecció, en els procediments de determinació de l'edat, condicions d'acollida i en la fase d'emancipació i transició a la vida adulta. Les principals deficiències detectades a Catalunya i sobre les quals ens centrarem avui tenen a veure amb la identificació de la infància com a tal i els processos de determinació de l'edat als que se sotmet a nens, nenes i adolescents,

els quals en nombrosos casos desemboquen en situacions d'abandonament institucional d'infants.

Respecte a la identificació de la infància i les seves necessitats, hem detectat una certa normalització institucional del caràcter perillós dels trajectes migratoris que ha realitzat la infància i una falta de recursos per oferir el suport psicològic necessari per abordar aquestes qüestions. De fet, la DGPIA reconeix no tenir programes, protocols o recursos específics orientats a la detecció de casos de tortura o altres formes de maltractament. L'any 2024, només un 3,6 per cent de la infància i adolescència no acompanyada va sol·licitar protecció internacional a Catalunya.

Respecte a la segona qüestió, els procediments de determinació de l'edat, la present investigació denuncia que a Catalunya s'està expulsant a joves menors d'edat dels centres de protecció, malgrat tenir documentació que acredita la seva minoria d'edat, deixant-los en situació de carrer i en condicions d'extrema vulnerabilitat social, en contra del que estableix la jurisprudència i la legislació vigent. No existeixen dades oficials de quants nens i nenes s'han vist afectats per aquest fenomen, però resulta orientatiu que, entre 2021 i 2024...

Fitxer 2

es van multiplicar per vuit el nombre de joves decretats majors d'edat a partir de proves biomèdiques, passant de cinquanta joves el 2021 a més de quatre-cents el 2024. Molts d'aquests i aquestes joves tenen documentació vàlida que acredita la seva minoria d'edat.

Dades recentment publicades, obtingudes a través del Portal de Transparència, apunten que entre 2021 i 2025, dues-centes trenta-dues sentències judicials van fallar que la DGPIA havia tancat expedients de desempara de nens i nenes que eren menors d'edat, i que les proves mèdiques s'havien dut a terme fora del marc legal. D'aquestes sentències, quaranta-nou es van dut a terme el 2024 i cent trenta-nou el 2025. Tanmateix, les advocades assenyalen que aquestes sentències són només la punta de l'iceberg, perquè no tots els infants tenen l'acompanyament necessari per recórrer el procediment. Per tal d'aprofundir en aquesta qüestió, Brian Ventura explicarà els mecanismes legals i les negligències sistemàtiques que han generat

aquesta situació. I a mode de conclusió, reprendré la paraula per aportar alguna informació sobre les conseqüències en l'àmbit social i psicològic.

Gràcies.

Brian Ventura Jiménez (advocat representant d'Irídia)

Bé, bona tarda i moltes gràcies per convidar-nos. Com deia la Clara, com a advocat d'Irídia i com a advocat adscrit el tort d'ofici de menors no acompanyats, m'agradaria aportar una sèrie de problemàtiques que ens hem trobat i que a dia d'avui encara ens trobem, en la representació d'aquests menors. En primer lloc, cal tenir molt present que tot i l'existència d'una legislació i d'una jurisprudència consolidada, tant per part de l'Audiència Provincial de Barcelona, com per part del Tribunal Suprem, i també d'un marc internacional de protecció a la infància clar, a dia d'avui estem davant d'una vulneració sistemàtica i sistèmica dels drets fonamentals d'aquests infants. I aquestes vulneracions es practiquen especialment per la Fiscalia de Menors i la DGPIA.

Concretament, ens trobem que es practiquen de forma indiscriminada les proves de determinació d'edat a joves documentats, és a dir, que porten o bé passaports, certificat de naixement, inclús actes notariais, com també a joves indocumentats. I això, malgrat que la jurisprudència, com hem dit, especifica en sentit contrari, en qualsevol cas, tant si es tracta de persones documentades com indocumentades, les tècniques mèdiques –fem referència a les proves de determinació d'edat–, especialment si són invasives, no es poden aplicar indiscriminadament per la determinació d'aquesta edat. A més, qualsevol dubte, si es té, amb relació a l'aparença física, s'ha de resoldre amb el principi favor minoris.

En conseqüència, què ens trobem? Que, en decretar-se aquesta majoria d'edat mitjançant aquestes proves i amb el Decret de Fiscalia de Menors, aquests joves sistemàticament són expulsats dels centres de protecció i queden en situació de carrer. Realment és paradoxal que les institucions cridades a la protecció d'aquests menors són precisament les encarregades de vulnerar aquests drets. Per una part, tenim la institució en el nivell de l'àmbit judicial, que recau a la secció de menors de la Fiscalia de Provincials de Barcelona i a l'àmbit administratiu a la DGPIA.

Primer, ens centrem a la part de la Fiscalia de Menors, que és l'òrgan que dintre en el sistema judicial és l'encarregada de vetllar per l'interès superior dels menors i garantir la protecció. A la pràctica, és la institució que inicia els expedients de determinació d'edat i que desatén sistemàticament les al·legacions que les lletrades del torn d'ofici plantejem. I què diuen aquestes al·legacions? Què diuen aquests escrits que presentem? Ben fàcil. El que diem és que no es practiquin les proves de determinació d'edat sense esgotar abans totes les gestions possibles per acreditar la filiació del menor.

Entre altres, sol·licitem que s'oficiïn les missions diplomàtiques, consolats i ambaixades, perquè informin si es té dubte sobre la validesa i l'autenticitat dels documents. Que es valori la documentació aportada i s'intenti contactar amb la possible família, tant a territori d'origen com a territori nacional, si és el cas que té algun familiar. I si hi ha dubtes d'aquesta autenticitat el que s'ha de fer i també ho demanem és un informe pericial per part de la Brigada Provincial de la Policia Científica a mans de la Policia Nacional, que digui si aquesta documentació és falsa o no.

Però el més important és que, com a qüestió indispensable i considerem que això és essencial en la defensa dels drets, demanem únicament que se'ns informi immediatament d'on es troba el menor. És a dir, en quin centre d'acollida està, en quin servei de protecció i quina és la persona referent, l'educadora de torn que ens pot informar de l'estat del menor. Si bé tanmateix la meva experiència és del tot frustrant, de la trentena d'expedients que he pogut tramitar només vaig obtenir una resposta per part de la Fiscalia i l'única diligència que es practica a dia d'avui són les proves mèdiques de determinació d'edat. A més, unes proves que són invasives imprecises i basades en protocols antiquats. Bé aquestes, dintre del sistema judicial.

Dintre dels òrgans administratius l'encarregada com hem dit és la DGPIA i aquí també ens trobem amb diverses disfuncions molt greus. En primer lloc, en molts casos no se'ns faciliten les dades tampoc de contacte del centre ni de la persona referent, i se'ns obliga a fer aquesta petició a través del canal de petició genèrica de la Generalitat, cosa que considerarem que és una burocràcia absurda en la protecció

de la infància, perquè el lletrat ha de tenir contacte directe i de forma urgent amb aquest menor per explicar-li en què consisteix tot plegat.

En segon lloc i també molt greu. En molts expedients, quan tenim aquesta documentació, que l'aconseguim a través del jutjat perquè la LGPIA no ens la facilita, ens adonem que no es compleixen les obligacions relatives bàsiques a la gestió dels expedients de desemparaments dels infants. Es vulneren els tràmits de documentació bàsica. Ens trobem que no hi ha empadronaments en molts casos, no s'ha tramitat la targeta sanitària, o especialment problemàtic és la no tramitació del permís de residència. Finalment –i això és molt molt greu–, no se'ns notifica absolutament res. Què vol dir? Que tampoc se'ns notifica la resolució de tancament de l'expedient per majoria edat.

Aquesta resolució precisament és la resolució que els lletrats d'ofici han d'impugnar a la via judicial perquè, com saben, el decret de fiscalia no es pot recórrer, es recorre la resolució de la DGPIA, resolució que no ens comuniquen, per cert. I per tant si és que l'advocada no és prou proactiva i ràpida en promoure una demanda amb mesures cautelars via l'article 780 de la LEC, el que passa és que el jove queda totalment desemparat, sense protecció i en una situació de sensellarisme. Cal dir que la meua experiència és que totes les demandes presentades en què el menor estava documentat, totes, absolutament totes han estat estimades i s'ha reconegut que la DGPIA havia tancat expedients de desemparament de nens i nenes que eren efectivament menors d'edat i que per tant no eren ajustades a dret.

En conseqüència els joves havien de continuar sota la protecció i la tutela de la DGPIA fins a la majoria d'edat. De fet l'última resolució m'ha estat notificada farà escassos tretze dies. Per tant no hi ha un canvi de les pràctiques per part de la DGPIA. En aquest cas, les primeres al·legacions es van fer el juny del 2025, de tot aquest recorregut ha passat un any. El menor evidentment és major d'edat. Volia explicar més coses però no dona temps. Li deixo la paraula a la meua companya.

Moltes gràcies.

Clara Calderó Delgado (responsable de projectes de migracions a Novact)

Moltes gràcies, Brian. Finalment, per tancar exposarem algunes de les conseqüències d'aquestes pràctiques que exposava el Brian. La desprotecció

immediata dels joves decretats majors d'edat per Fiscalia provoca que molts hagin d'abandonar els centres en quinze dies o menys, sense derivació a recursos alternatius d'habitatge i ni tan sols de serveis bàsics com pot ser alimentació, dutxes, roba. Aquesta expulsió trenca els seus itineraris formatius i xarxes de suport i els aboca de forma recurrent al sensellarisme, amb un fort impacte en la salut mental.

A Barcelona, moltes entitats alerten que aquests joves poden passar almenys sis mesos al carrer abans d'accedir a un recurs residencial, ni que sigui temporal, mentre que els serveis municipals i les entitats socials es veuen obligats a atendre'ls com a adults per garantir-los un mínim suport. Tot i això, els recursos de sensellarisme no responen a les necessitats específiques dels joves no acompanyats, i menys si són menors, i poden generar noves situacions de vulnerabilitat. Cap infant o adolescent hauria d'acabar al carrer ni dependre dels serveis socials de sensellarisme, i que un infant es trobi en aquesta situació després d'haver estat tutelat per l'Administració evidencia una concatenació molt greu de vulneracions de drets fonamentals, i sobretot, un tractament discriminatori de la infància no acompanyada pel fet de ser estrangera.

Aquest informe i aquestes conclusions les hem presentat des de l'any passat a les autoritats competents, entre elles la DGPIA, també a altres com la Direcció General de Migracions o inclús a nivell local, al Servei d'Atenció a Joves Migrats Sols, de l'Ajuntament de Barcelona, i es reconeix la situació i se'ns diu que s'està treballant per promoure canvis i el cessament d'aquesta pràctica, però com comentava fa un moment el Brian, segueix sent una realitat.

Per tot això demanem que aquesta comissió prengui les mesures necessàries per exigir la protecció efectiva d'aquests adolescents en risc.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé doncs moltes gràcies. Esteu... *(Remor de veus.)* Bé, no cal gastar-ho tot...

Brian Ventura Jiménez (advocat representant d'Irídia)

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) democràcia absurda, el fet de... *(Veus de fons.)* És molt ràpid, és perquè

es perquè es pugui veure el que he explicat. Això és un expedient que, com sempre, comença amb un expedient de determinació d'edat, això comença el 14 de gener del 2025 i vam intentar obtenir dades del menor a través de la Fiscalia, hem escrit al·legacions, i també a través de l'Administració. En aquest cas concret vam intentar explorar totes les vies possibles, entre altres vam trucar al telèfon d'Infància Respon, vam escriure a la Unitat d'Atenció als Joves Migrats Sols. De fet alguna tècnica, de les trucades que vam fer, es va fer passar per lletrada. Quan realment li van preguntar sobre el número de col·legiació ens va dir, bé, no, sóc graduada en dret, i l'única resposta que ens va dir és que ens articuléssim a través del canal de petició genèrica.

Evidentment, davant d'això vam presentar una queixa pel canal corresponent denunciant els fets i requerint la documentació immediata. Paral·lelament vam tenir la sort i la fortuna que el menor, a través de la coordinadora Obrint Fronteres es va poder posar en contacte amb nosaltres i vam poder xerrar i que ens expliqués tot el que havia succeït. El tema és que la resposta de l'Administració a la queixa que es va formular va arribar al juny del 2026, és a dir, gairebé un any i mig després, i quan va arribar no responia res, només ens tornava a convidar a fer una petició genèrica. I aquesta és la realitat, aquesta és la realitat de joves menors, que són decretats majors d'edat i que acaben en molts casos als carrers de Barcelona esperant una sentència que els doni la raó.

La sentència, com comento, absolutament sempre dona la raó, però és que el resultat sempre arriba tard. Quan arriba aquesta sentència el menor en molts casos és major d'edat i, per tant, ja perd gairebé tot el sentit, si bé el que no perd el sentit és l'impacte psicològic que tenen aquests menors. El que és clar és que es malbaraten recursos públics, estatals i de la Generalitat, oposant-se a procediments que no responen a una qüestió jurídica, responen simplement a una situació política, perquè aquests menors són abans que res nens i nenes, i com recorda el mateix Tribunal Suprem, que qualifica el menor no acompanyat com –abans que res–, un infant exposat a un perill potencial i que la protecció dels infants ha de ser el principi rector dels Estats Membres de la Unió Europea en matèria de polítiques d'immigració.

Ara sí, moltes gràcies.

La presidenta

D'acord, moltes gràcies a vosaltres. A continuació, els diversos grups podran fer les seves preguntes i les seves consideracions per un temps de tres minuts. En aquest cas, com que és una proposta del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula la senyora diputada dels Comuns, la Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, presidenta. Bona tarda. En primer lloc volia agrair a la representació d'Irídia la seva compareixença aquesta tarda. També la tasca que desenvolupa quotidianament en defensa dels drets humans, que considerem molt rellevant i molt necessària per la societat catalana en el seu conjunt. La situació dels infants i adolescents sense referents adults per Comuns ens interpel·la directament com a societat i com a institucions. Estem parlant de nens i nenes, estem parlant d'adolescents que han arribat al nostre país després de trajectòries sovint marcades per la violència, per la pobresa, per la manca d'oportunitats i que necessiten que el sistema de protecció els garanteixi els seus drets i els acompanyi en el seu projecte de vida.

Una de les qüestions que vostès –com que tenim molt poc temps em centraré en la qüestió de les preguntes–, una de les qüestions que vostès situaven és el fet que, efectivament tenen moltes dificultats per tal de poder defensar els seus drets davant de l'actuació de la pròpia Administració. Una de les qüestions que el grup de Comuns fa ja algun temps que estem situant és l'existència d'un cert conflicte d'interessos, no només pel que fa als menors d'origen migrat, sinó en general dels menors, entre el que representa la DGPIA com a tutora legal en molts casos,...

Fitxer 3

i els drets dels menors, que no poden ser exercits de manera diferenciada de la representació legal que els hi assigna aquest organisme al respecte, si consideren que seria interessant que poguessin tenir dret a una assistència lletrada diferenciada

del propi organisme de manera generalitzada, i no només pel que fa als expedients de determinació d'edat.

Després també els hi volíem preguntar per l'existència de circuits diferenciats de protecció entre infants i adolescents sense referents adults, nascuts aquí, i els infants i adolescents migrats que no tenen aquests referents adults. I si és així, en quins àmbits es manifesta aquesta diferència i quines mesures consideren que caldria impulsar.

Després, si han detectat desequilibri territorial pel que fa a l'actuació dels organismes de protecció d'infants i adolescents. Quins mecanismes consideren necessaris per garantir una resposta homogènia i equitativa arreu de Catalunya, amb independència del territori concret o de la zona concreta del país on puguin trobar-se aquests menors.

També si creieu que els infants i adolescents participen prou en les decisions que afecten el seu projecte de vida i quines eines caldria reforçar perquè la seva veu sigui realment escoltada, tal com estableix la convenció sobre els drets de l'infant.

I una última qüestió, i amb això acabaria, presidenta. Quines considereu que són avui les principals mancances d'aquest sistema de protecció pel que fa a aquests menors sense referents adults a Catalunya, i quines actuacions consideren que haurien de ser les més urgents a adoptar per tal de corregir-les.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari de Junts i té la paraula la senyora Rosa Jové i Muntanyola.

Rosa Jové i Montañola

Hola, bona tarda. Mira, sovint venen associacions i organitzacions a presentar-se a la nostra comissió explicar-nos el que fan, però hi ha organitzacions que no necessiten presentació, com la vostra. És un honor avui prendre la paraula per reconèixer de tot cor la tasca que feu. Jo he treballat durant molts anys amb la mare de la Laia Serra Perelló, soc psicòloga i la veritat és que tinc molt contacte amb Irídia per altres moments, no? I per això tot lo que feu amb les fronteres, lo que hau dit de

la frontera sud, tot, és que me passaria ara tota l'estona, los minuts que tinc donant-vos les gràcies.

Però què passa? Que jo ja fa temps que tinc una pregunta que em ronda pel cap i he dit, calla, avui que venen los hi faré, perquè és una miqueteta *pegiaguda*, eh? Però penseu que, ni defenso la DGAIA, ni la DGPIA, ni la Fiscalia, ni ningú, és simplement perquè m'ajudeu a entendre-ho millor, d'acord? Vosaltres sempre dieu que per saber l'edat d'un menor primer s'ha de respectar la documentació oficial d'origen i aturar la realització de cap prova mèdica per saber l'edat real i que, mentre no se sap, se l'ha de tractar com a menor, és allò del favor minoris. I fins aquí podríem estar d'acord i jo penso lo mateix. És més, encara que no fos menor, jo soc de les que penso que se'ls ha d'ajudar igual, ni que ja no siguin menors i que s'ha de vetllar per totes les persones, eh? D'acord.

Però què passa? A vegades en aquests països passa una mica com a la Catalunya del segle passat, que per exemple, a Lleida, que és on jo visco, molta gent de la muntanya –estem parlant dels anys vint i trenta–, baixaven a Lleida a inscriure els fills a vegades quan tenien el segon, saps? I teníem dos germans que semblava que havien nascut el mateix dia però no era així, no? Durant la Guerra Civil, que molts registres es van cremar o van desaparèixer i molta gent no els va anar a registrar perquè caient bombes no anem a registrar el nen, al cap de cinc anys, quan hi anaven, deien una edat aproximada, perquè a vegades els pares no eren ni vius, no? I també perquè, per exemple, hi ha països –ara parlarem de països diferents al nostre, no?–, que sovint estan en guerra, no tenen registres a prop.

Segur que coses d'aquestes passen i segur que molts papers d'aquests, tot i que siguin legals, potser no representen l'edat dels nens, com li passava a un rebesavi meu, que era dos anys més gran de lo que ficava al DNI saps? Els Oromo a Etiòpia tenen un sistema que va per uns set anys, quan tenen prou nens de zero a set anys fan com una anyada, quan hi tenen uns altres una altra, és com si es arrepleguessin els nens d'infantil tots junts, no? A Xina, per exemple, que no els agrada donar el número zero a ningú, quan neix un nen ja té un any, d'acord?, i quan comença el segon any que aquí diríem que ha fet el primer aniversari, fa el segon.

Llavors, com que aquestos països a vegades no tenen unes garanties, per què no fer proves mèdiques que només tenen vuit mesos de diferència?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació serà el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb la diputada Najat Driouch.

Najat Driouch Ben Moussa

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. I sí, també vull agrair a Irídia, la representació d'Irídia que avui ens acompanya en aquesta comissió, no només per aquest informe sinó sobretot per la feina que feu ja des de fa molts anys posant una mica de llum sobre realitats que massa sovint romanen invisibles. I quan parlem de violències institucionals o abandonament institucional no estem parlant només d'errors administratius, estem parlant de vulneració de drets que afecten infants i adolescents i que precisament haurien de trobar en les institucions el seu principal espai de protecció.

Des d'Esquerra Republicana defensem que l'interès superior de l'infant ha de prevaldre sempre, amb independència del seu origen o de la seva situació administrativa, i els drets dels infants no poden dependre d'una frontera ni d'un expedient, són drets dels infants. Crec que d'Esquerra Republicana ho hem fet, ho hem practicat quan ens ha tocat afrontar responsabilitats, però també ho continuem evidentment defensant, per això jo li volia plantejar diferents preguntes. Des d'aquesta responsabilitat institucional, en quin moment del recorregut institucional detecten vostès més situacions de vulneració d'aquest dret, on consideren que les administracions tenen més marge de millora?

També vostès han situat diferents elements, però jo crec que un element important és la prevenció, i per això nosaltres els llancem la següent pregunta: quines mesures preventives haurien de ser prioritàries perquè aquestes situacions no arribin a produir-se? També és important situar les professionals que hi treballen per no generar aquestes vulneracions, i per això nosaltres també volem preguntar..., bé, almenys el vostre informe també apunta sobre dinàmiques de discriminació i

nosaltres aquí els volem preguntar –a vostès–, si creuen que els professionals dels diferents serveis públics disposen de prou eines i prou formació en els drets dels infants, la interculturalitat, la igualtat de tracte i no-discriminació i la perspectiva evidentment antiracista.

I també hi ha un altre element que també heu detectat i així ho heu comentat i que és aquesta manca de coordinació entre la protecció, la salut, l'educació, la justícia i els serveis socials. Volem nosaltres preguntar quines serien, per exemple, les reformes més urgents que hauríem d'incorporar.

L'àmbit..., vosaltres també en el vostre informe i la vostra explicació heu situat aquestes proves d'edat, per exemple, i nosaltres creiem que és important situar també la participació i el dret de la *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*, participació del jove, i per això preguntem com podem garantir que els infants i els joves migrants també siguin escoltats i participin en les decisions que els hi afecten.

I per últim –i acabo, presidenta–, crec que estem vostès avui a la Comissió d'Infància i crec que el que seria més lògic és preguntar-los –a vostès–, quines, per exemple, serien les tres mesures normatives més urgents que hauríem de tirar endavant en el que ens queda de legislatura.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn del Partit Popular i la seva diputada, Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bona tarda; gràcies, presidenta; diputats, diputades; també gràcies als compareixents d'Irídia. Vostès havien comparegut també a la Comissió de Drets Socials i Inclusió i ja vam tindre l'oportunitat també d'escoltar-los d'aquesta, presentació d'aquest informe, que ja el disposem, molt complert, de cent cinc pàgines.

I, des de llavors, del maig, en data 14 de maig del 26, els fem saber que des del Partit Popular vam adreçar preguntes escrites al Govern de les quals estem encara

pendents de resposta. En concret, hem preguntat per escrit entre els anys 2023 i 2026 quants joves estrangers van ser considerats major d'edat per proves mèdiques, però posteriors sentències judicials van determinar que eren menors d'edat i, per tant, per sentència judicial es va reconèixer aquesta documentació com oficial. Quants d'aquests casos en van superar la revocació del cessament de la tutela i, per tant, la seva reincorporació al sistema de protecció de la Generalitat, i en demanem el desglossament per anys.

Una altra pregunta que hem adreçat al Govern és quants van ser expulsats per majoria d'edat i quants d'aquests haurien restat en situació de sensellarisme. I volem saber-ho perquè alguns cops se'ns ha dit que és un sistema desbordat, col·lapsat, amb manca de recursos però, per d'altra, ens resulta un tant contradictori saber quant volum d'aquests infants o menors majors d'edat estan en situació de carrer i no estan dins dels recursos de protecció. En tot això estem pendents, com bé dic, de resposta per part del Govern.

Us voldria adreçar noves preguntes en aquesta ocasió, si des d'Irídia us poseu en contacte amb la família d'aquests infants, molts d'ells ens dieu que són sense referents familiars, entenem que els pares estan als seus països d'origen, però bé podria ser que tinguessin família, encara que sigui família extensa, oncles, tiets, ja sigui a Espanya però també en altres països d'Europa. I, per tant, l'interès que ha de prevaldre és el de viure en el si d'una família, en aquests infants. Quin procediment se segueix perquè aquests infants estiguin més en família i s'eviti aquests recursos assistencials i la institucionalització?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, amb la seva diputada Mònica Lora Cisquer.

Mònica Lora Cisquer

Bé, moltes gràcies, molt bona tarda. Jo vull partir de la base que cap menor hauria de trobar-se sol, cap menor hauria de trobar-se sense un referent i, en aquest cas, sense la seva família. De fet, la millor protecció per qualsevol menor no és

precisament institucionalitzar-lo, sinó que pugui créixer en el seu entorn, en el seu país d'origen i amb la seva família. Per això, jo crec que hi ha una pregunta essencial que ens hauríem de formular: què s'està fent per evitar que aquests menors no emprenguin un viatge sol? Un viatge –recordem, perillós–, fins aquí, en aquest cas fins a la nostra regió.

Vostès han parlat sobre els joves que són majors d'edat, han dit que les proves de determinació d'edat no es poden aplicar de forma indiscriminada. Jo crec que aquí s'ha de tenir una cosa important en compte. Fa poc vaig conèixer les dades de la Fiscalia de la Comunitat de Madrid, les quals ens indiquen que un percentatge molt elevat, concretament un setanta per cent dels joves sotmesos precisament aquestes proves de determinació d'edat doncs van resultar ser majors d'edat. I que, en el conjunt d'Espanya hi ha quasi un quaranta per cent dels fraus detectats sobre l'edat dels mena.

Després vostès han tret el tema de Canàries i allà s'ha de tenir en compte que precisament han hagut greus problemes, concretament recordo a Mogan, on treballadors d'un centre van denunciar precisament presumptes agressions sexuals, episodis de violència i altres fets preocupants, que inclús van ser un fet perquè la Fiscalia investigués. Què vull dir amb això? Doncs que normalitzar que un menor travessi mig món completament sol jo crec que no pot ser una solució. El nostre objectiu hauria de ser de que aquests joves creixin amb les seves famílies, puguin créixer en els seus entorns i no convertir quelcom habitual, que és el que està passant, l'arribada de menors estrangers no acompanyats a la nostra regió, com un fet habitual amb les conseqüències que això comporta per la nostra regió i sobretot i especialment per la nostra convivència.

Per això jo sí que els volia preguntar que si consideren que les polítiques públiques haurien de posar més l'accent a evitar que els menors hagin d'abandonar les seves famílies i hagin d'abandonar per tant els seus països d'origen, en lloc d'assumir aquesta situació com un fet inevitable.

Després vostès també han parlat a l'inici d'una mirada –profunda han dit, concretament–, sobre les fronteres catalanes. Jo crec que no hi ha una política o sigui jo crec que la millor política de control de les fronteres també hauria de ser de

protecció a la infància. En aquest cas hauria de ser precisament evitar que aquests nanos es juguin la vida venint a la nostra regió i puguin estar allà, amb la seva família i amb els seus referents adults.

Després també han parlat que tots aquests menors sense referents familiars, han dit que en algunes ocasions contacten amb aquestes famílies. Bé, jo crec que no hi ha més cec que el que no vol veure.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, el torn del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, amb la seva diputada Mónica Ríos García.

Fitxer 4

Mónica Ríos García

Moltíssimes gràcies, senyora Calderó i senyor Ventura. Hem compartit aquest debat també a la Comissió de Drets Socials, com ja ha apuntat alguna diputada. Vagi per endavant que nosaltres compartim la defensa de l'acollida de menors migrats sols, ho fem a diari en aquest Parlament, malauradament, pel que deia, eh?, que s'ha convertit en una arma política, una demagògia supina per treure rèdit electoral per part d'alguns grups parlamentaris.

I, a més, vostè ho comentava, senyora Calderó, deia, tenim un sistema robust. I és cert que, al marge que puguem parlar de que podem millorar no i amb l'experiència seva, segur que és evident que s'han de millorar procediments, però és veritat que fins i tot anem més enllà, fem un acompanyament per l'emancipació, que crec que és necessari i també defensem aquest acompanyament, prestació 18-23, perquè puguin estudiar, perquè puguin tenir un futur, perquè és evident que si obrim la porta als divuit anys cap nen o nena, però ni migrat ni no migrat, vull dir, no podria tenir un futur, és molt complicat avui dia per tothom. Per tant, nosaltres defensem fermament aquest acompanyament.

I jo, per dades que jo tinc és cert que el 2025 vam tenir –i ja ho ha indicat també algunes dades, la senyora Calderó–, 2.257 menors migrats que han entrat a centres de menors de la Generalitat i s'ha fet proves a tres-cents noranta-cinc. I d'aquests,

cent onze són els que van sortir determinats com a majoria d'edat. Que no vull dir que el procediment s'hagi acabat aquí, com deia el senyor Ventura, potser han estat, han recorregut aquest procediment i els han donat la raó, dic una mica les dades a nivell a nivell general, però no dubto que, tal com els ha traslladat el departament i en aquest cas la DGPIA s'està treballant en revisar aquest model.

Perquè, com saben, la Direcció General, ara de Prevenció i Protecció a la Infància i Adolescència, darrerament ha tingut molts canvis, hi ha hagut una refundació, vull dir que podríem anar més enllà de l'acollida, o sigui, a l'atenció i la protecció al menor, que és veritat que hem de posar esforços i recursos per millorar-la. Jo, bé, és que clar, ja hem plantejat moltíssimes preguntes, però sí que voldria si es podrien posicionar una mica perquè clar, parlem d'aquesta problemàtica que no dic que no s'hagi d'abordar, però jo crec que tenim una problemàtica que tant de bo no la tinguem a sobre, però la tenim que ja s'està donant en altres territoris, que és aquest pacte entre PP i VOX en aquest..., que plantegen no acollir menors, plantegen no tenir més places per reduir despesa, vull dir, directament ho plantegen així els acords, no m'ho invento jo, ho plantegen tal qual.

A més del concepte de prioritat nacional, que va molt més enllà, no només dels menors, sinó que ja vulneren drets de persones migrades en general. Per tant, sí que voldria, si podrien també una mica parlar en aquest sentit, el seu capteniment en aquesta situació que estem vivint, malauradament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé. I ara torna a ser el vostre torn per respondre les preguntes, per un temps de deu minuts.

Clara Calderó Delgado (responsable de projectes de migracions a Novact)

D'acord. Moltes gràcies pels comentaris i les preguntes traslladades. En primer lloc respondre la senyora Mónica Lora, que coincidim plenament amb la necessitat d'abordar les situacions, les causes estructurals de la migració, especialment la migració forçada quant a situacions d'extractivisme, conflicte armat, etcètera, i això és un pas previ i un pas més a més, però que en cap cas ha d'anar en detriment de

la defensa dels drets de les persones que arriben. I, en aquest sentit doncs també donar resposta al representant del PSC, que nosaltres creiem que el concepte de prioritat nacional en si i les polítiques que se'n deriven posen en qüestió l'estat de dret i la democràcia, diríem, directament no?

Aleshores, des d'aquest posicionament intentar desagregar una mica algunes de les qüestions plantejades. Crec que responc diverses intervencions si recullo una mica algunes recomanacions que es desprenen de l'informe que presentem. En primer lloc ens sembla prioritari cessar en les pràctiques d'iniciar aquests procediments de determinació d'edat a la infància documentada, sense haver esgotat les vies per aconseguir la documentació que pugui determinar-ne l'edat.

I, en aquest sentit, respondre també al representant de Junts, que segurament el Brian després podrà afegir alguna cosa més, però primer creiem que dubtar directament de la documentació de certs països és una visió bastant essencialista de països que considerem que no pertanyen al nord global, per dir-ho així, d'alguna manera, una mirada molt específica vers com entenem el funcionament d'aquestes administracions.

I, en segon lloc, que ens sembla que el que és important és defensar l'estat de dret aquí i la llei que tenim i complir-la, no posar en risc o generar una excepcionalitat cap a certes persones per una qüestió d'origen, per pensar que les administracions d'aquests països poden tenir unes altres maneres de fer o consideracions. Creiem que, a més, el risc de deixar un menor en situació de carrer és com molt elevat i no té sentit en comparació amb què hi hagi un jove uns mesos més gran o uns mesos més petit en un centre de protecció, el Brian podrà entrar més en detall en aquesta qüestió.

Després, creiem que seria primordial que l'Administració no apliqués els decrets de majoria d'edat en els casos que es presenta la documentació acreditativa de la minoria d'edat, o sigui, tan senzill com això. L'Administració no té l'obligació d'aplicar aquests decrets i pot no fer-ho i així ho estableix la legislació vigent. Després, alguna cosa tan senzilla també, però que suposa tantes barreres en la defensa de drets com garantir que hi hagi expedients actualitzats i una comunicació fluida amb els

advocats i les advocades, incloent la notificació dels expedients, el tancament dels expedients, per tal de poder assegurar la possibilitat d'impugnació.

Una altra mesura, establir un protocol que assegurí que cap jove surti del centre de protecció, i això és tant pels decretats majors com pels que compleixen la majoria d'edat, fins que tinguí cobertes les seves necessitats bàsiques i una alternativa d'acollida. I més enllà d'aquesta temàtica concreta de la identificació de la infància com a tal, creiem que una de les mancances principals és l'accés als recursos de salut mental. Creiem que per tota la infància, però especialment per la infància que ha sobreviscut a un trajecte migratori com els que s'estan enfrontant, hi haurien d'haver-hi recursos de salut mental especialitzats. També hem detectat una falta de serveis de mediació transcultural o d'aplicació de la salut amb aquesta perspectiva.

I també es preguntava per tractes diferencials i demés. El que hem detectat és que els joves que es troben en procediments de determinació de l'edat moltes vegades van a centres segregats amb menys recursos o amb menys oportunitats formatives, o a vegades no es duen a terme com tots els tràmits per garantir que es respecten els seus drets en la mesura que altres menors. També el tema del que comentava el Brian, la documentació, el permís de residència, la targeta sanitària, formació etcètera. I et passo la paraula, Brian.

Brian Ventura Jiménez (advocat representant d'Irídia)

Bé molt ràpid perquè pràcticament la Clara ja ha posat tots els punts. Jo diria que el que s'ha de fer urgentment és que no consti només una designa d'ofici, una designa d'una lletrada, sinó que realment això tingui un sentit. És a dir, si realment no establim els canals perquè els lletrats i les lletrades puguin fer la seva feina, puguin tenir contacte, des de l'Administració es pugui posar tota la documentació en mans de les lletrades, això no té clarament de sentit. Per una per una banda ens deia si els menors tenen la possibilitat de dir la seva. Evidentment, no.

Evidentment, inclús quan es sotmeten al consentiment per practicar-se les proves de determinació d'edat perquè, com saben, han de donar el seu consentiment, aquest consentiment està viciat perquè són menors, no coneixen la norma, no coneixen absolutament res. I si s'oposen al seu consentiment, la pràctica –i jo he estat present en aquesta pràctica–, és, si no dones el teu consentiment, demà estàs

decretat major d'edat sense proves de determinació d'edat. Llavors, això ja dona una imatge de com funciona tot plegat.

Després són les proves de determinació d'edat, molt ràpid perquè crec que això és, a la pràctica es veu molt de forma molt visual, quan rebem un informe forense per part de l'Institut de Medicina Legal i Ciències Forenses de Catalunya s'apliquen dos mètodes, s'aplica el mètode Greulich and Pyle, que és un atlas radiogràfic de la mà i el canell esquerre, elaborat sobre població infantil blanca nord-americana i europea dels anys trenta i quaranta. Després s'aplica el mètode Demirjian, que és una radiografia panoràmica dental per determinar la mineralització del tercer molar, el molar del seny, desenvolupat els anys setanta sobre població infantil blanca francocanadenca. I després, s'aplica un document de consens intern, *Documento de consenso de buenas prácticas*, entre els instituts de medicina legal d'Espanya, aprovat el 2010 i no actualitzat en quinze anys.

Vull dir, a dia d'avui s'estan aplicant unes uns mètodes que estan antiquats, que no responen a la totalitat dels casos que tenim, que precisament són especialment menors de l'Àfrica subsahariana. A més, amb relació amb la documentació aportada no deixa de quedar clar que la documentació és vàlid. Per tant, si hi ha si hi ha dubtes sobre la validesa d'aquesta documentació, potser sí que s'ha de fer algun tipus d'informe pericial, però és que inclús quan s'han fet informes pericials s'ha d'acreditar que aquella documentació és vàlida.

Està clar que en la pràctica forense, dels metges forenses, hi ha una limitació metodològica, i és que s'estan aplicant atlas que no responen a aquella població. A més, no es tenen en compte ni les diferències ètniques, socials, culturals, nutricionals i ambientals, que són ben diferenciades i, per tant, s'estan aplicant mètodes que absolutament el major percentatge són majors d'edat, si bé quan rebem les sentències i estan documentats es deixen sense efecte.

Si bé, com es deia, evidentment la pràctica d'un torn d'ofici especialitzat en menors no acompanyats és una bona pràctica, que s'hauria d'estendre tot el territori català, si bé si no es porta a terme de la forma adequada, no té cap mena de sentit. I si bé, també s'hauria d'allargar i s'hauria de fer el que es coneix com a designa derivada perquè, una vegada que es decreta la sentència és favorable, moltes vegades

aquesta sentència és paper mullat. Per tant, alguna vegada s'ha de fer una designa en què els advocats d'ofici puguin gestionar també la tramitació de la regularització d'aquests menors quan no s'ha fet adequadament per l'Administració i inclús plantejar temes de reclamacions patrimonials a l'Administració de la Generalitat si realment no ha complert amb la seva normativa.

I jo crec que aquí explico una mica tot plegat.

La presidenta

Bé, doncs moltes gràcies per haver vingut. Esperem haver resolt tots els dubtes que s'han anat plantejant i també perquè us hagueu pogut explicar en aquesta comissió i donaríem doncs per closa aquesta compareixença i faríem un breu recés per anar a buscar els següents compareixents.

(Pausa llarga.)

Fitxer 5

La presidenta

Molt bé, donem inici en aquesta següent compareixença o, de fet, dues compareixences que se substanciaran alhora.

Compareixença

357-01139/15 i 357-01142/15

Aquesta primera seria la compareixença que seria per informar sobre el nou projecte de Save the Children, que porta per nom Infància en Joc i també la compareixença que servirà per explicar i per presentar l'informe titulat Quant mesura la infància a Catalunya. I, per fer-ho avui aquí a la comissió tenim la responsable de polítiques d'infància a Catalunya, la senyora Ona Lorda Roure, de Save the Children; i el senyor Antoni Pérez Francès, director a Catalunya de Save the Children. Per fer-ho, en ser dues temàtiques diferents tindran un temps total de trenta minuts per fer l'exposició. A continuació cada grup tindrà cinc minuts i després un de retorn per poder donar

explicacions i respondre les preguntes de deu minuts. Així doncs, poden començar quan vulguin.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Ona Lorda Roure (responsable de polítiques d'infància a Catalunya de Save the Children)

Bona tarda, benvinguts, benvingudes. Primer de tot, agrair a les diputades i diputats de la Comissió d'Infància la invitació a Save the Children a presentar aquests dos informes. Començarem amb la presentació de l'informe Quant mesura la infància a Catalunya, particularment l'edició de 2025. Es tracta d'un informe que fem anualment, per la qual cosa algunes de les dades que estan en aquest informe estan desactualitzades perquè en aquest setembre presentarem la següent edició del 2026. És un informe que fa una revisió en dos àmbits molt específics, que són la pobresa infantil i la violència contra la infància, i que serveix com a mode de revisió de la situació dels drets humans de la infància a Catalunya, i conté tant dades estadístiques i informació de fons oficials.

Es tracta d'un seguiment anual en aquests dos àmbits, sobre la pobresa infantil i la violència contra la infància, i també és una eina de treball que ens serveix per reflexionar sobre també les propostes a nivell de política pública en matèria d'infància. Començarem per l'àmbit de la pobresa infantil. Tots coneixem la situació en la que es troben moltíssims nens i nenes aquí a casa nostra. Ara mateix, la infància és el grup d'edat més pobre de tota la població i la taxa de nens i nenes que el 2024 vivia en situació de pobresa a Catalunya se situava en el 34,7 per cent. Les noves dades de l'última enquesta de condicions de vida mostren que aquesta dada ha augmentat fins al 36,5 per cent, per la qual ens trobem en una situació en la que l'índex de pobresa infantil no para de créixer.

Això implica que gairebé un de cada tres nens i nenes a Catalunya viuen en situació de pobresa i que subsisteixen amb menys dels recursos necessaris per viure amb dignitat. La infància és, de llarg, el col·lectiu que més pateix l'exclusió social, davant del 23,3 per cent de la població de divuit a seixanta-quatre anys i el disset per cent del grup de més de seixanta-cinc anys. A més, la pobresa infantil a Catalunya és

una anomalia a nivell europeu perquè, tot i tenir un PIB per càpita elevat i una economia competitiva, només Bulgària enregistra una taxa superior.

Per altra banda, les dades de la taxa d'infància que es troba vivint en privació material severa, que és la situació més vulnerable en la qual nens i nenes no poden cobrir necessitats bàsiques com, per exemple, tenir un àpat equilibrat en el seu dia a dia, també continua sent molt elevada. I hem passat del 8,7 per cent –això el 2014–, fins al 10,8 per cent el 2024. És a dir que, en deu anys ha pujat 2,1 punts al respecte. Ara mateix també davant d'aquestes dades la situació que es dona és que tenir fills és un factor de pobresa, i aquesta taxa de pobresa varia segons la composició de la llar.

Les famílies monoparentals és evident que presenten el percentatge més elevat, un 42,8 per cent, seguides de la resta de famílies amb fills i filles a càrrec, que aproximadament és d'un vint-i-dos per cent, mentre que les llars que no tenen nens i nenes, és a dir, que no tenen fills, aquesta pobresa és del 12,2 per cent. En conseqüència, podem observar que les llars amb infants continuen concentrant els nivells més alts de pobresa. Que les famílies amb fills i filles a Catalunya s'estiguin empobrint no és una situació normal i a Catalunya és un fet del tot atípic i vinculat directament a la ineficàcia de les polítiques públiques que tenim ara mateix per mitigar la pobresa.

Un dels factors més importants que expliquen aquesta exclusió social i pobresa és l'habitatge. L'habitatge és un dret i un factor essencial per tenir un nivell de vida adequat, però entre el 2015 i el 2024 el preu del lloguer va pujar un 56,10 per cent a la ciutat de Barcelona, i un cinquanta-u per cent arreu de Catalunya. Ara mateix, el preu mitjà de lloguer a la ciutat de Barcelona se situa en 1.147 euros al mes i en vuit-cents quaranta-quatre euros arreu de Catalunya. Un cost que és impossible d'assumir per moltíssimes famílies i que implica que molts infants no tenen cobert aquest dret. Per tant, la despesa de criar un fill o filla vinculada a l'habitatge ha augmentat un cent quaranta-cinc per cent des del 2018. Evidentment, aquesta situació s'explica per un augment desorbitat dels preus de lloguer, units a una oferta molt reduïda d'habitatge social, com ara veurem.

De fet, també les famílies amb fills i filles són un dels col·lectius més afectats, i especialment les llars i les llars monoparentals. I aquesta dada també s'explica perquè més d'un 31,5 per cent de les persones que es troben per sota del llindar de la pobresa destinen un quaranta per cent o més de la seva renda a cobrir el cost de l'habitatge, això és el concepte que coneixem com a sobrecàrrega de l'habitatge i que pateixen moltes de les famílies amb fills i filles a Catalunya.

Una altra de les causes que expliquen aquestes dificultats per accedir a l'habitatge és la baixa disponibilitat del parc d'habitatge social que hi ha a Catalunya. Ara mateix és del 3,3 per cent a l'Estat espanyol, però a Catalunya només en tenim un 1,7 per cent, molt per sota de la mitjana de la Unió Europea, que se situa actualment en un nou per cent, per la qual cosa també ens trobem en una situació molt complicada pel que fa a l'accés a l'habitatge.

Un dels altres elements que estudiem en aquest informe és el cost de la criança, que com podeu imaginar no ha parat d'augmentar i que actualment a Catalunya es situa en uns nou-cents trenta-vuit euros al mes. És el cost dins de l'Estat més elevat i és el territori on, de mitjana, les famílies catalanes han de dedicar més esforços i costos per criar els seus fills. Aquests costos, com podeu imaginar, nou-cents trenta-vuit euros al mes, són moltes vegades inassumibles per moltíssimes famílies a casa nostra.

Una de les coses que també analitzem és com aquest cost varia en funció de l'edat i, com es pot comprovar en aquest gràfic, veiem que els primers..., dels zero als tres anys, aquest cost és d'uns set-cents noranta-sis euros al mes, però va augmentant progressivament fins a arribar a l'edat dels set i dotze anys, que és ara mateix la franja on es concentra el cost més elevat per criar nens i nenes a Catalunya.

Un dels altres factors que també analitzem quan expliquem la situació de pobresa infantil al nostre país és el de la pobresa laboral, que es defineix com aquella situació en què una persona té una feina, però no guanya prou per cobrir les seves necessitats bàsiques ni les de la seva família. Aquest és un fenomen que està marcat per salaris baixos, contractes temporals, i la manca de mesures de conciliació, que afecta especialment les llars amb fills i filles, on les despeses són molt més elevades i el risc de pobresa s'accentua. Aquí, a Catalunya, veiem que la taxa de pobresa

laboral general és de l'11,1 per cent, la taxa de pobresa general és de l'11,1 per cent, mentre que aquesta taxa s'eleva fins al 16,5 per cent en el cas de les famílies amb nens i nenes. Veiem que una altra vegada el factor de tenir fills i filles també és una causa o un risc també de caure en pobresa laboral. De fet, nosaltres també tenim un informe específicament sobre aquest tema, que també es pot trobar a la nostra pàgina web.

Pel que fa a les polítiques que s'han adoptat a Catalunya per reduir la pobresa infantil, nosaltres destaquem dues. La primera és l'Estratègia de lluita contra la pobresa infantil de la Generalitat de Catalunya 2025-2030, en la qual doncs també hem pogut tenir l'oportunitat de participar en el seu desenvolupament, la qual compta amb set eixos que cobreixen tant prestacions, educació, alimentació i salut, entre d'altres, que també està dotat d'un pla d'acció. Però també la ciutat de Barcelona compta amb la seva pròpia Estratègia d'ajuda contra la pobresa infantil, que també cobreix diversos eixos molt similars a l'Estratègia de la Generalitat de Catalunya. Són dues polítiques que...

Fitxer 6

considerem que són essencials per afrontar aquesta situació i que també cal precisament dotar-les dels recursos necessaris perquè siguin desplegades de forma eficaç.

Com a propostes que nosaltres fem a l'informe per mitigar i per reduir la pobresa infantil són principalment desplegar essencialment aquestes dues estratègies, i aquí també donem algunes de les mesures prioritàries que nosaltres considerem essencials. Principalment reformar la renda garantida de ciutadania amb aquesta perspectiva d'infància i que s'integri juntament amb l'ingrés mínim vital, qüestió que sabem que s'està gestionant a nivell de la Generalitat. Evidentment, també vinculat a aquesta primera mesura, millorar la gestió i el desplegament de les prestacions socials. Aquí doncs el fenomen del *non take-up*, que després presentarà el Toni, una forma d'abordar-lo és precisament facilitant aquest apropament de les famílies a l'Administració.

També s'ha d'abordar tota la part de primera infància amb la escolarització universal i gratuïta de l'educació dels zero als tres anys. També molt vinculat és tot el tema de l'accés al lleure educatiu, garantir que sigui universal i que arribi als infants que més ho necessiten. Per altra banda, el menjador escolar també és un factor molt important per mitigar la pobresa infantil i justament millorar l'alimentació dels nens i les nenes. Evidentment, fins que no s'abordi tot el tema de l'habitatge serà molt complicat reduir les altes taxes de pobresa infantil, per la qual cosa això ha de ser una prioritat per l'Administració. I, finalment, precisament per abordar tot el tema de la pobresa laboral és molt important establir polítiques que fomentin l'ocupació i establir itineraris sociolaborals, sobretot concentrats en col·lectius vulnerables com el col·lectiu migrant.

Abordarem ara tot l'àmbit que està vinculat a la violència contra la infància. Sabem que la violència contra la infància és una és una és de les més ocultes i provoca seqüeles més greus i comprèn tota forma de perjudici, abús físic, sexual o mental, tant per descuit o per tracte negligent, i és una violència que pateixen els infants, que és una realitat molt àmplia que afecta molts nens i nenes, però que alhora és molt poc visible. De fet, les dades disponibles basades en estadístiques, com són aquestes provinents del Ministeri de l'Interior, però també dels Mossos d'Esquadra, només representen la punta de l'iceberg, ja que només recullen els fets denunciats, però calculem que aproximadament aquestes dades només representen d'un deu a un quinze per cent de la realitat que pateixen els nens i les nenes.

Aquí teniu algunes de les dades més rellevants del 2024. Es van registrar unes denúncies representatives de 1.346 maltractaments en la llar, és a dir, violència domèstica. Unes mil cinc-centes denúncies per delictes sexuals. Malauradament, també el 2024 va ser un any negre pel que fa als infants assassinats per violència domèstica i de gènere, aproximadament van ser uns sis. I també per violència de gènere van quedar orfes dotze nens i nenes a Catalunya.

Aquí també destaquem quins són els perfils principals de les víctimes d'agressors específicament de delictes sexuals. Segons un estudi que vam fer en el que ens vam centrar en l'anàlisi de sentències judicials sobre casos d'abús sexual, la majoria de víctimes són nenes i noies, en un 85,4 per cent, amb una mitjana d'edat d'uns quinze

anys, sense que hi hagi diferències molt notables entre nens i nenes, però la mitjana de les víctimes d'edat es situava entre els onze i els catorze anys.

Pel que fa a les persones agressores, en el noranta-vuit per cent dels casos, la gran majoria són homes. També destaca que la majoria no tenen antecedents penals i que també en un quasi quaranta per cent dels casos l'agressor forma part de l'entorn familiar, és a dir, són persones que coneixen de molt a prop els nens i nenes. Fora de l'àmbit familiar, també en el trenta-cinc per cent dels casos quasi l'agressor provenia d'un entorn conegut. Per exemple, de l'escola, de l'àmbit del lleure, etcètera. Una mica per exemplificar que les persones agressores normalment són molt properes a aquests nens i nenes que són víctimes de violència sexual.

La Barnahus és la mesura ara mateix més prometedora i més eficient pel que fa a l'abordatge de les violències sexuals contra la infància. L'any 2014 es van atendre uns 2.268 infants, però aquesta xifra no para de créixer. És a dir, que les Barnahus també estan servint una mica per aflorar tots els casos de violència sexual que abans no s'estaven denunciant. Es demostra que és una mesura i un model que està funcionant per precisament aportar aquesta sensibilitat a la societat i aquesta formació que es necessita per abordar aquestes situacions de violència.

També és un model que s'ha demostrat que funciona per reduir tant l'arxiu dels casos, és a dir, el sobreseïment. També per reduir la durada del procés judicial. S'ha demostrat que amb la Barnahus es passa d'una mitjana de quasi uns tres anys a 1,27 anys, reduint per tant la victimització secundària dels infants. I també moltes vegades la Barnahus el que fa és reduir la revictimització dels infants, que no hagin de repetir el seu testimoni diverses vegades i, per tant, es millora la recuperació també d'aquests infants.

L'assetjament escolar també és una situació de violència que és molt freqüent. De fet l'última Enquesta de convivència escolar i seguretat de Catalunya ens deia que un seixanta-quatre per cent dels alumnes de primària i secundària havien patit algun cop violència a l'escola, i també que un 13,8 assegura haver estat víctima de violència digital. També un de cada cinc alumnes han estat víctimes de conductes de violència sexual i també, malauradament, sabem que l'assetjament escolar és un factor de risc molt important en les conductes suïcides.

Pel que fa a la violència de gènere i al masclisme adolescent, les dades ens indiquen que el 2024 va haver-hi aproximadament seixanta-tres noies menors de divuit anys amb una ordre de protecció o mesures cautelars per violència de gènere i això és una xifra també que s'ha estancat en els últims anys, demostrant-nos també com les nenes i les noies són especialment víctimes de la violència, tan sexual com física. Aquestes dades cal destacar, però, que no reflecteixen la realitat d'aquesta situació, ja que menys d'un quart de les dones que han patit tant violència física com sexual o emocional per part de la seva parella actual o passada, no ho ha denunciat a la policia o als jutjats.

També un element i un àmbit que nosaltres com a organització hem prioritzat és tot el tema de la violència en línia. Les dades del 2024 ens diuen que van haver-hi unes vuit-centes catorze denúncies per delictes cibernètics contra infants i adolescents, de les quals setanta-dos corresponien a delictes sexuals. També cal destacar que, d'aquests delictes, el vuitanta-sis per cent de les víctimes són menors, per tant, nens i nenes, per la qual cosa ens demostra que és un fenomen que afecta especialment els infants. Tot i això, evidentment, aquestes denúncies no reflecteixen la realitat perquè, dins d'una enquesta que vam realitzar a nens i nenes, ens van dir que el noranta-set per cent havien patit violència digital, cosa que ens indica que és un fenomen que està molt més estès del que ens pensem i molt més del que ens diuen les dades.

Aquí hi ha diversos titulars que també destaquem en l'informe. Que, per exemple, com que les nenes i les adolescents tenen més risc de patir violència en línia, és a dir, que hi ha un clar biaix de gènere. Un de cada dos nens i nenes també ha vist material sexual involuntàriament a través de les xarxes socials, videojocs, etcètera. Que un quaranta-dos per cent dels infants ha patit també ciberassetjament. Que un de cada quatre està exposat al sexting, i que un vint-i-sis per cent és víctima del *grooming* en línia, que és aquest delicte en el qual les persones adultes s'apropen als infants per demanar material sexual o inclús doncs fer una trobada.

Quines propostes fem per reduir la violència contra els infants? Primer de tot, desenvolupar una justícia que estigui especialitzada en violència contra la infància, i aquí el model Barnahus és clau, però també no només el model Barnahus, sinó

que hi hagi més places judicials especialitzades en la infància. Assegurar espais lliures de violència contra la infància, i aquí és clau el garantir el desplegament de la figura del coordinador de coeducació, convivència i benestar. També que es faci una formació contínua contra la violència infantil a totes les persones i àmbits que estiguin vinculats a la infància. I, per últim, per tal de combatre la violència digital contra la infància, aquí és molt important incorporar sistemes que siguin de moderació eficaços en les plataformes i també mecanismes de verificació d'edat que siguin efectius.

Toni Pérez Francès (director de Save the Children a Catalunya)

Hola, m'escolten bé, no? Diputades i diputades, doncs bona tarda. Jo sóc el Toni Pérez i donaré continuïtat a l'exposició que ha fet la meva companya Ona. Com bé ha dit ella aquest és el diagnòstic que fem anualment i que venim a aquesta casa a fer-los presentació perquè hi hagi dades actualitzades, no? Però ara volem fer zoom sobre el tema de pobresa. Moltes vegades dimensionar què significa la pobresa infantil ens costa. Llavors l'any passat ens vam *liar* la manta al cap i vam fer una implementació d'un projecte arreu de Catalunya. Quan parlem arreu estem parlant des de Girona al nord, Tortosa al sud, Lleida, Badalona i al bell mig, Manresa. Vam estar a cinc territoris fent implementació d'aquest projecte que, com les hores que són, el dia que és, us posaré un vídeo d'un minut, que segur que ho explica molt millor que no pas jo i és aquest mateix.

(Es projecta un vídeo. Pausa.)

Doncs això és Agilitza't. És un projecte que es va implementar, com bé he dit, arreu de tota Catalunya i que pretén posar en valor la finestreta única. La finestreta única en serveis socials és més vell que la tos, el que passa que contínuament hem d'anar-hi demostrant que continua sent eficient. No és només una política estatal, no és una política tampoc de país, és una política municipal. Que poden haver-hi ajuntaments que ho porten a terme d'una manera molt eficient i d'altres grans o més complexos o com sigui que no se'n surten amb el tema de les prestacions.

Llavors, torno a posar un altre vídeo que ens ajudarà, perquè aquesta implementació no la vam fer nosaltres sols com a Save the Children, vam anar de la Fundació del Futbol Club Barcelona perquè, o sigui, ser-hi el primer territori d'Europa en pobresa

infantil, primer o segon, eh?, no sabem si és Bulgària, si és Catalunya-Espanya, però ahí ens moguem, en el top 3, perdoneu per la per la sorna, però és un tema que, com sabeu, a la nostra entitat ens preocupa molt. Però vam anar de la mà també de la Fundació del Futbol Club Barcelona perquè pensàvem que d'aquesta manera era molt més fàcil sensibilitzar. Així que es poso el vídeo, vegem això i llavors ja no queden més vídeos i sí que em tindran que escoltar però aniré *rapidillo*. El vídeo.

(Es projecta un vídeo. Pausa.)

Vam aprofitar el 17 d'octubre, que és el Dia Internacional per a l'Erradicació de la Pobresa per llançar aquesta campanya que, com no pot ser d'altra forma, comptant amb el Barça vam arribar a tot arreu. És aquesta no? I vaig molt ràpid, ara sí, com és la segona... El projecte naix per donar resposta a un repte urgent de la política social a Catalunya i a la resta de l'Estat, la bretxa d'accés a les prestacions socials per part de la població elegible o, el que és el mateix, *non take-up* de les prestacions socials. La urgència d'aquest repte radica en el fet que les prestacions socials dissenyen com un mecanisme d'erradicació i mitigació de la pobresa i mentre el seu accés sigui limitat hi ha un desaprofitament de recursos públics destinat a aquesta finalitat i un avanç més lent en la erradicació de la de la pobresa.

Ona acaba de dir les xifres. Aquí a Catalunya, ara mateix estem al 36,5...

Fitxer 7

Per cent. L'any passat Barcelona ens superava en un quaranta per cent, però aquesta mateixa setmana es van presentar dades de Barcelona, vam tenir el gust d'estar-hi a la presentació, i Barcelona ara mateix està al 36,2. O sigui que, ara mateix, tornem a pujar. El vídeo ja l'he fet passar. Aquestes són les xifres que estic destacant. Això és inadmissible, diputat i diputades. Hem de..., d'alguna manera som conscients que s'acaben d'aprovar los pressupostos aquesta mateixa setmana, que hi ha una despesa social molt important, però això deuria de ser inassumible per qualsevol de nosaltres, que estem en aquesta mateixa sala.

I això és del que estem parlant. Això és el fenomen del *non take-up*. De com famílies que són elegibles no poden accedir-hi per una sèrie de dificultats. És molt greu que

en aquest cas també som el segon territori. Catalunya és la segona comunitat, només per darrere d'Andalusia, i l'ingres mínim vital no accedeix al 67,5 per cent de la població, la qual cosa és una absoluta barbaritat. A sota tenen el nombre de llars. Però si això ho fem extensiu a d'altres prestacions que també ens interessin, com és el Capi, que és el complement d'ajuda per a la infància, doncs ahí està el nombre, el setanta-nou per cent de famílies que podrien no hi accedeixen, o en el cas de la renda garantida de ciutadania, estem parlant que només l'onze per cent de famílies sota el llindar de la pobresa hi accedeix. I si són famílies amb fills, només el vuit per cent. O sigui, són números que parlen per si mateixos.

Llavors, això ho van fer amb el Barça, com bé els he dit, perquè va multiplicar tot l'efecte del projecte, i això diu el que ha dit el vídeo. Nosaltres acompanyàvem les famílies, vam fer servir també la intel·ligència artificial, encara que ara mateix no va ser massa rellevant, i ens vam enfocar en l'ingrés mínim i vital, el Capi, que és el complement d'infància a l'ingrés mínim i vital, i la renda garantida de ciutadania. Aprofito. Estan vostès ara mateix treballant la renda garantida al Parlament. Si us plau, seny o coneixement, que diríem els valencians. Per favor, és una oportunitat única per sortir d'aquestes xifres, així que aprofitem-la.

Un itinerari, arribaven les famílies, els professionals els feien una inducció, veien si eren elegibles o no, etcètera, un recorregut com qualsevol d'altre. Aquí tenen tots els indrets. Això sí, amb la companya Aina, que està allà, es van passejar tota Catalunya amunt, avall. I dir-los que el fenomen és molt heterogeni. Manresa ja ho tenia assolit, tenia un sistema de triatge dins dels seus propis serveis socials, i això sí que funcionava, encara d'altres territoris no. Tots els barris escollits són barris amb vulnerabilitat i barris que venien de l'anterior iniciativa del Govern anterior, que era la de Barris amb futur, però que ara mateix el Govern actual parla de Barris per créixer, i ja fa molts anys parlava allò del Pla de barris. Així que hi ha certa estructura per desenvolupar aquest tipus de projectes.

Vam arribar a més de vuit-centes persones i famílies, i ara entro directament a l'abast. Set de cada deu persones eren dones. Més enllà que en molts casos són les caps de la llar, sinó perquè hi ha una feminització clara de la pobresa. Sis de cada deu convivint amb infants o adolescents, un altre abast del que parlem molt aquí. El

tenir fills avui dia a Catalunya és una variable d'empobriment de les famílies, i si són monomarentals, ja per a què? Un de cada quatre llars són monoparentals o monoparentals. Vuit de cada deu llars estaven per sota, o sigui, eren elegibles pel tema de l'ingrés mínim i vital, i, com no podia ser d'altra manera, totes representaven una alta vulnerabilitat econòmica, administrativa i digital.

Lo interessant d'aquest projecte és que, a la vegada que l'estàvem implementant, anàvem mesurant-lo. Vostès sabran que ara mateix parlar d'evidències, d'innovació, d'avaluació, és una cosa que ja el sector social o la societat civil tampoc puguem deixar de costat, i aquest projecte es va fer amb aquest afany. I aquí tenim algunes de les dades més interessants. El seixanta per cent de les famílies sol·licitant l'ingrés mínim o vital no tenien clar si ja l'havien sol·licitat abans, vull dir, estaven perdudes. Normalment, el seixanta per cent manifestava que la documentació era la barrera més freqüent que tenien. Un trenta-dos per cent també al·legava que la dificultat del diàleg, la burocràcia o el diàleg amb l'Administració, i un terç també determinava que tenien problemes amb el padró.

Perquè nosaltres vam anar a treballar amb aquestes grans prestacions, però ens vam adonar que la majoria, moltes de les famílies, bé, les prestacions era com el somni, però darrere tenien moltes dificultats de caire administratiu. Aquesta data també és molt interessant, vuit de cada deu persones perceben el procés igual de complex o més complex després d'haver-ho intentat. Vull dir, anaven ja allí pensant que era difícil, però se'n sortien encara pensant que era més difícil. El tema de la multitràmitació. Van gestionar dues o tres prestacions a la vegada, beques menjador, temes municipals, temes administratius, com he dit abans. Ens demanaven suport més enllà de la prestació inicial i van ser necessàries tres o quatre sessions per arribar al resultat final.

Moltes d'elles encara no sabem si han estat o no aprovades perquè el projecte va acabar a principi d'aquest any i no sabem ara mateix si totes les famílies van arribar a bon port. Llavors, hi ha que facilitar les derivacions, la comunicació i l'accés a la documentació de les famílies. Hi ha que tenir circuits, *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* rols –acabo–, i una coordinació estable amb serveis i entitats del territori i té que haver-hi major coordinació i un

interès compartit entre les administracions, serveis socials i entitats que faciliten aquest procés.

Llavors, tot això per dir que els números que tenim de pobresa infantils no els puguem aguantar i dos, per posar-los un pragmatisme de lo que significa ser una família empobrida a dia d'avui en Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies a tots dos. Miri, si els sembla, una de les compareixences, la primera sobre Infància en joc, havia estat demanada pel Grup Parlamentari del Partit Popular i la següent, Quant mesura la infància a Catalunya, havia estat demanada pels diversos grups parlamentaris, PSC, Junts, Esquerra, PP, Comuns, CUP. Si els hi sembla, podríem seguir l'ordre habitual de les intervencions dels grups parlamentaris i en aquest cas iniciàriem el torn del Grup Parlamentari de Junts i seria el torn del diputat Jordi...(Veus de fons.) La Sònia, molt bé, doncs la senyora Sònia Martínez i Juli, per un temps de cinc minuts.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, presidenta. En primer lloc voldria donar-vos la benvinguda i agrair-vos la vostra presència avui en aquesta comissió, però sobretot gràcies per tota la feina que feu cada dia al costat dels infants més vulnerables del nostre país. Crec que la vostra és una feina que va molt més enllà de l'atenció directa perquè aquests informes ens aporten dades, ens aporten evidències i també ens aporten aquesta mirada rigorosa que ens obliga a tots plegats, als responsables polítics, a sortir d'aquesta comoditat dels discursos i afrontar aquesta realitat tal com és.

I bé, doncs aquesta realitat que ens acabeu d'exposar és preocupant. Catalunya és un país que genera riquesa i que sobre el paper tots sabem que ens presenta molt bons indicadors econòmics, però bé, aquesta prosperitat no està arribant a totes les famílies. El cost de l'habitatge, el cost de l'alimentació, de l'energia, el de la criança. Tot creix molt ràpid, molt més ràpid que els ingressos de les llars. I, evidentment, els primers que pateixen aquestes conseqüències són els infants. I això ens ha de fer reflexionar tots plegats, perquè aquesta pobresa infantil no és

només un problema social, perquè es tracta d'un problema d'igualtat d'oportunitats. Quan el futur d'un nen depèn del barri on viu, dels ingressos de la seva família, doncs vol dir que l'ascensor social també està deixant de funcionar.

Durant dècades moltes famílies tenien la convicció que els seus fills viurien molt millor que ells gràcies a l'esforç, gràcies al treball i també a l'educació, però avui aquesta certesa veiem que s'està debilitant, que hi ha molts joves que estudien més que mai, que treballen i, malgrat tot això, ni es poden emancipar, ni poden construir un projecte de vida. I quan una família treballa i continua sent vulnerable, és que tenim un problema que va molt més enllà de les polítiques socials.

I, per això, compartim una idea que ens sembla que es desprèn una mica del vostre informe, que la pobresa infantil no es resol només amb aquestes ajudes. Aquestes ajudes, evidentment, són imprescindibles, perquè hi ha totes aquestes necessitats que ens han exposat, però creiem que l'objectiu ha de ser que cada vegada menys famílies les necessitin perquè disposin d'una feina digna, d'un habitatge assequible i d'unes oportunitats reals per tirar endavant els seus fills. I aquesta és la millor política social. I això, doncs, exigeix una mirada transversal.

Les polítiques d'infància no poden dependre només de serveis socials, necessiten polítiques d'habitatge, d'educació, de salut, de conciliació, d'ocupació i, evidentment, també d'una estreta col·laboració amb el món local i també amb les entitats del Tercer Sector que, com vosaltres, sovint detecteu abans que ningú totes aquestes situacions de vulnerabilitat.

I també voldria destacar un altre aspecte del vostre informe, que és la importància de mesurar, perquè a vegades avaluem els recursos que invertim, però no els resultats que obtenim. I els indicadors aquests ens permeten saber si les polítiques públiques estan canviant realment la vida dels infants o si aquestes desigualtats, al contrari, continuen cronificant-se. I per això els hi voldria formular unes preguntes molt concretes. Primera, si després de comparar els informes del 24 i del 25, veuen alguns indicadors que consideren que han evolucionat d'una manera més preocupant o bé quins aspectes detecten que han tingut alguna millora.

Després, si observen diferències entre els territoris de Catalunya, però em refereixo més entre les grans àrees metropolitanes i els territoris rurals, si consideren que les

polítiques actuals s'adaptin prou a aquesta realitat diversa. I tercera, quines experiències internacionals que vostès coneixen consideren que han donat bons resultats i que ens podrien inspirar en les polítiques públiques catalanes.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Tot en ordre, diputada?

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Sí, m'estic barallant aquí amb uns cables, però crec que tot controlat.

La presidenta

Molt bé. Doncs té vostè la paraula.

Najat Driouech Ben Moussa

En primer lloc, jo també voldria agrair un cop més als representants de Save the Children i també saludar les persones que els acompanyen avui a la sala. I aprofito també per saludar a totes les persones que representen aquí entitats que treballen pels drets de la infància, que sempre ens acompanyen en aquesta comissió. Dit això, jo he de confessar, segurament sóc de les diputades una mica més antigues d'aquesta comissió, ja començo a ser gran, i des que he arribat al Parlament he portat o he estat a la Comissió d'Infància. I he de dir que, realment, i ara ho comentava amb la companya diputada Berenguer, estem anant a pitjor.

Dels primers informes que vostès ens van presentar en aquesta comissió, que parlava de quant mesura la infància, és que estem a pitjor, és que estem al número 2. I recordo que ens estranyàvem, posàvem el crit al cel, amb els primers informes, que estàvem una mica més a baix, però és que ara estem al número 2 a nivell europeu. I crec que no és una dada positiva o no és una dada de la qual ens hauríem de sentir gaire orgullosos. I per això jo vull fer preguntes molt concretes. La primera, què estem fent malament? Perquè propostes en fem, polítiques s'han anat fent, però no estem trobant la fórmula ni la recepta per poder reduir aquesta pobresa infantil.

Dos, com és que, i ara ho mirava a l'informe, perquè, per exemple, una de les mesures importants que nosaltres també havíem defensat és la prestació universal per fill a càrrec. Però jo veig, per exemple, que França continua estant a dalt i és un dels països que té una llarga trajectòria en...

Fitxer 8

la prestació universal per fill a càrrec. Llavors, vol dir que aquesta prestació que també defensem i volem que la tinguin els nens i nenes catalanes tampoc serà suficient?

I l'altre tema, que també no és menor, vostès han situat el tema de la violència i de l'abús sexual infantil. Han posat unes dades que esgarriren. Entenc que és perquè ara tenim un Barnahus que està, d'alguna manera, posant una mica d'aquesta atenció integral i entenc que ara hi ha més denúncia, hi ha més consciència per denunciar, o és que ara ha augmentat la xifra perquè hi ha més agressions sexuals?

També ens heu situat la violència en línia i que pateixen, bàsicament, o la seva majoria, les nenes. La pregunta que ens hem de fer és, com podem revertir aquesta situació, que les nenes siguin més exposades a l'hora de rebre aquesta violència en línia?

Igual que el tema de l'assetjament escolar. Vostès han situat un percentatge prou elevat, si no estic equivocada, és un seixanta per cent. Estem parlant que el seixanta per cent dels infants van a l'escola amb neguit, amb ansietat, pensant que què em podrà passar avui i no estem pensant que el seixanta per cent d'aquests nens i nenes que van a l'escola van simplement aprendre, a gaudir i a ser infants. Llavors, són dades que realment ens han de fer reflexionar a tots i totes, perquè estem parlant del seixanta per cent dels infants van a l'escola amb neguit, amb malestar, amb ansietat. Quina capacitat d'atenció, quina capacitat de retenció, quina capacitat de relació tenen? No estan en igualtat de condició per poder adquirir els aprenentatges i al mateix temps no se senten segurs.

Llavors, davant d'aquesta dada, m'agradaria saber quines mesures creieu que hauríem d'iniciar des d'aquí al Parlament per poder erradicar aquesta situació i,

sobretot, disminuir una mica aquesta xifra. Tot i que, evidentment, cap infant, cap nen o nena, hauria d'anar a l'escola pensant que ho passarà malament, partint d'aquesta premissa. Vostès... No tinc gaire temps, llavors ja acabo, presidenta, perquè he intentat situar el primer informe.

El segon informe parla d'aquest pilotatge, del qual tinc alguna informació, perquè en alguna reunió ens vam interessar pel tema, i a mi m'agradaria que ens poguéssiu, diguem-ne, d'alguna manera, dir, a part del que ens heu dit, ens heu exposat i el que ens heu presentat, m'agradaria que em poguéssiu confirmar, realment la gent que més necessita una prestació social no sap com demanar-la?

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la diputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bona tarda. Gràcies, novament, presidenta. També a Save the Children per les exposicions i les compareixences d'aquest informe. Ens han presentat, novament, aquest informe de Quant mesura la infància. Nosaltres també, des del Partit Popular, en demanàvem el d'Infància en joc. Entenem que és aquesta eina que ens heu presentat de l'Agilitza't, però també voldria que ens poguéssiu explicar una mica l'eina Activa't, la inclusió quant a l'esport socioeducatiu i també en aquests barris més vulnerables.

Com bé sabeu, estem en tràmit d'aquesta renta garantida, hi heu fet referència, i vosaltres estipuleu la necessitat d'aquest complement d'infància. En quina quantia seria l'estimada, l'adient per a aquest complement d'infància? També en referència a l'assetjament escolar, la diputada Najat ja ha fet referència, recentment també nosaltres hi vam presentar una moció en seu parlamentària d'ampli consens i votada favorablement amb dotze punts que ja partien d'aquesta necessitat d'actualitzar aquests protocols i també de la guia de conductes suïcides, d'altres conductes autolesives, per aquest factor de risc important i que vàrem contrastar aquesta

correlació significativa entre haver patit o estar patint assetjament escolar i tindre ideació suïcida.

I en violència també sexual apuntàvem amb aquesta prevenció també des dels entorns digitals per incorporar de forma transversal també al currículum educatiu l'educació digital però amb un ús segur i difusió d'eines o amb una major difusió d'aquestes eines existents com el telèfon d'Infància Respon, o la nova eina digital del Govern de Tot OK?. Tanmateix, en aquest informe que ens presenteu, ens agradaria també disposar de dades d'aquells infants d'alguna manera que requereixen també una atenció més especialitzada, necessitats educatives especials, infants amb algun tipus de discapacitat, amb algun tipus de problema, amb algun tipus de malaltia, perquè el cost no és igual. El cost econòmic d'un infant amb algun tipus de dificultat afegida no és igual. Llavors, si estem plantejant també la renta garantida, hauríem de parlar també de fer segons quines diferències, no sé si parlaria de discriminació o discriminació positiva, però en tot cas és veritat que el cost no és el mateix.

I quant a la violència, sí que falten en alguns territoris formació especialitzada en l'àmbit judicial i de lletrats o especialitzats en violència infantil, també en violència masclista, però fins i tot jutjats de família, n'hi ha que no tenen un jutjat propi de família. Per tant, si podríeu fer des de Save the Children, és a dir, quina formació caldria fer-la extensiva, però també creiem per sensibilitzar en l'àmbit de la justícia també en prevenció de violència vicària, parlem de sis infants assassinats i després els infants orfes. Moltes vegades són en contextos de règims de visites o de litigis entre progenitors. Per tant, aquí sí que les sentències judicials haurien d'anar enfocades també en aquesta protecció dels infants.

En matèria de prevenció, avui a Lleida, als mitjans de comunicació, un menor de tretze anys hauria agredit sexualment un altre menor i, per tant, és un menor inimputable. La DGPIA té aquesta unitat especialitzada amb menors inimputables menors de catorze anys. Quines recomanacions o si teniu previst fer algun estudi, un nou informe per recollir aquestes actuacions que s'haurien de fer també amb aquests menors que des de l'àmbit penal no són penables.

I la pobresa infantil, recollim també el que ha dit la diputada Najat, la xacra de Catalunya, que ara estem darrere de Bulgària, i Barcelona ens hau referit un 36.2, que tornem a pujar aquestes dades inadmissibles, però en canvi Portugal, que és el nostre país veí, que veiem que està molt millor. Si podríeu dir-nos quines mesures tenen aquests països que naltres no tenim o que ens hauríem d'emmirallar en ells per poder recollir-ho, més enllà de la renda garantida. No sé, el lleure educatiu, tot això ja ho estem recollint. Jo crec que tots els grups que estem aquí han fet propostes en aquesta línia, estan aprovades, altra cosa és que se puguin executar, en funció de pressupostos i tal, però què tenen aquests països que d'alguna manera no estem tenint nosaltres?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, jo crec que hi ha qüestions en què podem estar tots absolutament d'acord, i és que hi ha dades del seu informe que són especialment preocupants, que criar un fill a Catalunya costa prop ja dels mil euros mensuals, quasi ja, o que el cost de l'habitatge sigui un dels principals factors d'empobriment de les famílies, i això és una realitat que jo crec que cada vegada ens fa reflexionar més profundament. Ara bé, sí que escoltant-los, tinc la sensació que moltes de les solucions que plantegen passen per ampliar prestacions, subvencions i ajudes públiques. Jo crec que, més que res pel que hem vist, després d'anys d'increments de despesa social, la pobresa infantil en aquest cas continua en augment.

I en aquest sentit s'ha de tenir una cosa en compte, que la millor política d'infància i de protecció a la infància no hauria de ser només ampliar subsidis, que està molt bé en moments concrets, que es necessiti, lògicament, però jo parlo aquí de no cronificar la dependència, en aquest cas, de l'Administració pública, perquè la millor política social, de fet algú ho comentava, és poder garantir que aquella família, amb el seu sacrifici i el seu esforç, pugui tirar endavant. Per això també és molt important saber detectar les causes estructurals.

Després, per anar retallant una mica, perquè tenia moltes coses que volia preguntar, però he estat mirant ara i he mirat que les seves propostes, algunes són molt interessants i les compartim, per exemple, quan parlen de la gratuïtat, de l'etapa de zero a tres anys, però just en aquest punt sí que hi ha una cosa que a mi m'ha «chirriat» una mica, i és que ens presentin com un èxit que totes les mares hagin d'incorporar-se al mercat laboral, sí o sí, tan aviat com sigui possible, i aquí que no em mal interpreti ningú, però llanço una reflexió.

Jo crec que potser el veritable èxit seria que cada família pogués escollir lliurement què és el millor pels seus fills, sobretot tenint en compte els primers anys, del zero a tres anys, i que hi ha moltes famílies que no voldrien portar els seus fills a una llar d'infants, i és completament lliure, però les seves condicions no li permeten poder-se quedar a càrrec dels seus fills, i en aquest cas, sempre ho he dit, l'Administració també hauria de treballar en aquest sentit.

Després m'ha cridat l'atenció que s'hagi parlat de famílies monoparentals, de fet ho heu comentat, però no s'ha parlat de famílies nombroses, que jo crec que s'ha de dir i s'ha de posar en valor que fan una aportació extraordinària al futur de la nostra societat i de la nostra regió, i més tenint en compte un context d'hivern demogràfic, i aquí sí que els volia preguntar si no creuen que les famílies nombroses haurien d'estar en el centre i hauria de ser una prioritat de les polítiques públiques.

I després hi ha una idea que m'agradaria qüestionar, perquè es parla molt que sovint es diu que tenir fills és un factor de risc de pobresa, però jo crec que el problema no són precisament els fills, el problema és precisament les administracions públiques, que no acompanyen i que el que estan provocant amb les seves polítiques, sobretot polítiques en matèria d'habitatge, que el que estan provocant les últimes polítiques en els últims anys és que precisament hi hagi menys oferta d'habitatge i més demanda, cosa que acaba provocant que acabi augmentant el preu del lloguer.

Però hi ha moltes altres qüestions que no se'n parlen. No es parla, per exemple, de l'augment del cost de la vida, del material escolar, del menjador, dels casals d'estiu, de totes aquestes activitats extraescolars. Té tot el cost de la roba, el calçat, l'habitatge, per no parlar ja de necessitats específiques que tenen cada infant, com podria ser tenir la necessitat de tenir un servei de logopeda, de psicologia infantil.

Estem parlant de costos setmanals que poden tenir de mitjana cinquanta euros. Clar, una família normal, quan em refereixo a normal, que no se'm mal interpreti, la majoria d'ajudes estan estipulades amb un llindar de renda, però a vegades hi ha famílies que superen per poquet aquest llindar que està estipulat per cobrar qualsevol ajuda pública, però és que això no els eximeix de la pobresa.

Com també sempre he dit, que tenir una «vivenda» en propietat no és sinònim d'arribar a final de mes i no t'eximeix de la pobresa. Què vull dir amb això? Que s'hauria de fer una reflexió profunda, i això no ho dic ara, ho he dit en moltes ocasions, de com estan estipulats els barems i els condicionants, i en definitiva els criteris per poder obtenir una ajuda pública, per no parlar aquí, que ara tampoc m'allargaré, del concepte de prioritat nacional que gràcies a VOX s'ha començat a incorporar en els diferents governs que hem aconseguit condicionar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula del Grup dels Comuns, la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, bona tarda. La veritat és que ni el mag Pop seria capaç de baixar impostos, incrementar prestacions i, a més a més, atribuir la responsabilitat a les administracions per la situació de pobresa infantil. Així que aquests passis màgics els hi deixarem a Harry Potter i companyia. Nosaltres aterrem al terreny de la política real. Moltes gràcies a Save the Children per la seva compareixença, per la seva seriosa i molt necessària tasca. Jo em referiré tant a la primera compareixença com a la segona, sense fer una distinció molt clara, perquè són temes que estan molt imbricats.

En qualsevol cas, sí que és cert, comparteixo completament que la infància ha de ser una prioritat política, però també és cert que perquè aquesta afirmació sigui quelcom més que una simple declaració d'intencions, és molt necessari disposar d'indicadors que ens permetin saber si les polítiques públiques estan millorant de manera efectiva les condicions de vida dels infants, que els indicadors ens deixen

molt clar que no és així. Segurament té molt a veure amb aquesta situació el fet que no hi ha polítiques i transferències públiques específiques per infants, a diferència del que succeeix, en canvi, en altres sectors de població, com els majors de seixanta-cinc anys, que l'abans i el després de l'índex de pobresa en base a les transferències públiques indiquen molt clarament l'impacte que té el sistema públic de pensions sobre aquest col·lectiu.

Per tant, l'informe posa de manifest que malgrat els avenços assolits en alguns àmbits, continuen existint desigualtats molt i molt importants que afecten el desenvolupament i les oportunitats de molts infants. Per això, més enllà del diagnòstic, ens interessa especialment conèixer quines eines poden ajudar-nos a construir polítiques...

Fitxer 9

públiques més eficaces, millor orientades i amb una avaluació continuada del seu impacte. En aquest sentit, alguna pregunta. Des de la vostra experiència, considereu que les administracions públiques utilitzen prou aquestes dades a l'hora de dissenyar, implementar i revisar les polítiques d'infància o encara existeix, en canvi, una distància molt important entre el coneixement disponible, la definició de prioritats i la presa de decisions?

També l'informe, i tant l'informe com el projecte, tornen a evidenciar que la pobresa infantil, efectivament, continua sent una realitat estructural al nostre país. Quin paper considereu que haurien de tenir les prestacions econòmiques en la lluita contra aquesta realitat? I, en particular, com valoreu la implantació d'una prestació universal per criança i la incorporació d'una prestació específica d'infància dins de la renda garantida de ciutadania, que forma part de les propostes del Grup de Comuns en aquesta ponència?

Avui al Parlament Universitari els feia una comparació, i és que un estat com Romania, que abans consideràvem sinònim de la pobresa, està en millors condicions que nosaltres precisament en base a una política adequada de garantia de rendes. Si podrien aprofundir en qüestions com aquesta. Després, també una de les propostes que fem respecte a aquesta reforma de la renda garantida té a veure amb

un percentatge suplementari d'increment de la prestació, tant el cas de les monomarentals com el cas de les famílies amb membres en situació de discapacitat.

Si podrien fer alguna referència respecte a quina opinió els mereix una proposta d'aquestes característiques.

I una última qüestió. L'informe posa de manifest la necessitat de treballar amb dades compartides. Quins mecanismes de coordinació entre administracions consideren necessaris perquè la informació disponible, que no sempre és compartida, es tradueixi en polítiques més eficaces i millor coordinades.

I respecte a la segona part de la compareixença o la segona compareixença, en aquest sentit, pel que fa al programa Activa't, quin impacte va observar en els infants participants, quins elements considereu més determinants perquè el joc, l'activitat física, el treball comunitari, el lleure també, esdevinguin eines eficaces de prevenció de la pobresa i de promoció de la igualtat d'oportunitats. Donada la complementarietat entre Agilitza't i Activa't, una de les fortaleces del projecte entenem que és precisament aquesta combinació de l'acompanyament a les famílies amb la intervenció directa amb els infants. Si considereu que seria possible obtenir el mateix impacte treballant només una d'aquestes dimensions i quina diferència hi trobaríeu?

I tenint en compte que es tracta d'un projecte pilot, quins indicadors heu utilitzat per avaluar-ne els resultats i quines condicions considereu necessàries perquè aquesta experiència es pogués consolidar i estendre a altres municipis i territoris de Catalunya, a part d'aquells en els que s'ha produït aquest pilotatge? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I una última qüestió, i amb això acabo, presidenta, quins canvis considereu prioritaris perquè aquest projecte, que va de la mà amb un model molt concret, es pugui incorporar de forma estable a les polítiques públiques?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Antoni Poyato Rodríguez.

Antoni Poyato Rodríguez

Moltes gràcies, presidenta, i moltes gràcies, senyora Lorda i senyor Pérez, de Save the Children. Gràcies per aquesta compareixença i, sobretot, per la feina que fan. Igual que la diputada Najat és veterana en aquesta comissió, en el meu cas jo sóc «novato» en la mateixa. Per això, igual aquest informe m'ha semblat alarmant. I no ens podem acostumar a què vinguin cada any a presentar-ho i que les dades, fins i tot, empitjorin. Què ens indica aquest informe? Que la pobresa és paral·lela a la pobresa en general de la societat. Els infants són més vulnerables, és la part més dèbil de la societat, i, en qualsevol cas, aquesta pobresa dels infants és una pobresa en habitatge, és una pobresa en relacions laborals, i realment tenim molta feina per fer.

M'ha sorprès que el cost de la criança sigui tan alt. Realment m'ha sorprès perquè penso que és inassumible per moltes famílies, fins i tot les famílies que tenen una feina estable. I també m'ha agradat que hagi destacat l'esforç que està fent l'Administració en aquest sentit. Només voldria aportar unes dades. Ens hem de preocupar si una tercera part de la població menor d'edat, he vist una xifra, 467.700 nens i nenes estan en aquesta situació de pobresa, el 34,7 per cent. Per això, el Govern, i dono unes dades que segur que coneixen, ha mobilitzat més de 700 milions d'euros aquest primer any, una implantació d'una prestació universal per fill a càrrec, la gratuïtat progressiva de l'educació de zero a tres anys i la concessió d'ajuts del cent per cent dels menjadors escolars. Penso que és una feina molt important que s'està fent, però que ens queda molta feina per fer.

Amb relació amb la violència, crec que la violència infantil és una violència amagada, fins i tot a vegades menystinguda. I aquestes propostes que plantegen per reduir-la em semblen realment molt interessants. Han parlat de les xarxes, que aquestes xarxes generen noves formes de violència. M'agradaria si ens poguessin fer cinc cèntims de com han notat aquest canvi, perquè al cap i a la fi el tema de les xarxes és un tema més o menys actual. I se'm planteja també una pregunta. Hem parlat que la violència augmenta, però la pregunta seria, augmenta també la violència entre els mateixos menors? Són més violents ara que fa uns anys?

Amb relació al programa Agilitza't, crec que és important posar recursos, però el que és fonamental és que aquests recursos arribin a les persones que ho necessiten. Crec que aquest Govern ha fet una aposta clara per la simplificació dels tràmits, també amb el tema de les ajudes. I això no vol dir que siguem menys rigorosos en l'atorgament, tot el contrari, el que busquem és garantir que aquestes ajudes arribin justament a la població que ho necessita. I ja acabo. Amb relació al projecte pilot, ens podríem valorar quin ha sigut el funcionament, si el veuen positiu, i una darrera pregunta. Creuen que aquest programa seria de bona implantació en tot el tema del Pla de barris i la convocatòria del Pla de barris?

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara, a continuació, els compareixents tornem a tenir el seu torn, en aquest cas de deu minuts, per respondre les diverses preguntes.

Ona Lorda Roure (responsable de polítiques d'infància a Catalunya de Save the Children)

Moltíssimes gràcies, diputats i diputades, per totes aquestes preguntes. Començaré responent a la pregunta del Grup Parlamentari de Junts. Compartim aquest posicionament que la prosperitat no està arribant a tothom qui ho necessita, tot i aquestes dades macroeconòmiques que indiquen que Catalunya està creixent i que, efectivament, l'ascensor social s'ha espatllat.

També estem d'acord en què la situació de pobresa infantil, per tal de reduir-la i mitigar-la, no és només a través d'una sola mesura, com per exemple les prestacions socials, que ho solucionarem, sinó que, com bé s'ha dit aquí, s'ha d'abordar de forma transversal, per la qual cosa, també s'ha d'abordar, evidentment, el factor de l'habitatge, que aquí és fonamental, fins que no s'abordi aquest problema, continuarem amb unes taxes de pobresa infantil molt elevades.

Però, com també he mencionat a la presentació, tota la part laboral, és a dir, fins que no solucionem aquest mercat laboral tan parcialitzat i tan precari i que, sobretot, precaritza les dones, i aquí les famílies monoparentals són les que més afectades estan, serà molt complicat només a través de prestacions socials millorar aquesta

situació. Estem d'acord que s'han de mesurar aquestes polítiques públiques, també responent a la pregunta. De fet, l'Estratègia de lluita contra la pobresa infantil compta amb una sèrie d'indicadors que ens haurien de servir per mesurar aquesta implementació. Malauradament, som conscients, les organitzacions d'infància, que està costant que es faci aquesta avaluació dels indicadors i, de fet, estem molt pendents de fer aquest seguiment amb la Generalitat, raó per a qual seguim això de molt a prop.

Pel que fa a les diferències entre territoris, com bé ha indicat el Toni, la taxa de pobresa infantil segueix sent molt elevada a la ciutat de Barcelona. Això és degut, en part, també a la gran part de població migrada que tenim a la ciutat. De fet, vuit de cada deu nens i nenes que estan en situació de pobresa a Barcelona són d'origen migrant. Per això, els esforços també s'han de dirigir precisament a aquest col·lectiu.

També, per respondre a la diputada del Partit Popular i també a la diputada de Comuns, quines experiències internacionals o referents hem utilitzat també com a guia per a les propostes que fem com a organització. Aquí, per exemple, hi ha dos exemples molt clars. Per exemple, s'ha mencionat el de Romania, però també el de Polònia, que, per exemple, des del 2016 ha implementat un complement universal o una ajuda universal a la infància d'uns cent vuitanta-cinc euros. Aquesta ajuda ha aconseguit reduir quasi a la meitat la taxa de pobresa infantil en aquell país, passant del trenta per cent fins actualment al quinze per cent. És a dir, que això també és un exemple que ens pot servir a Catalunya i a Espanya com a referent.

Però també tenim l'experiència del Regne Unit. El Regne Unit té un altre tipus de model per abordar la pobresa infantil, que és el dels *tax credit*. Són complements salarials que serveixen com a incentiu per entrar dins del mercat laboral. Les persones que perceben aquestes ajudes, que no són universals, sinó que estan basades en la renda, se'ls incentiva a entrar al mercat laboral perquè el que fa no és que es retiri l'ajuda una vegada s'entra al mercat laboral, sinó que progressivament es va retirant l'ajuda en funció dels ingressos. Això evita la trampa de pobresa que ara mateix té la renda garantida de ciutadania, perquè no permet aquesta complementarietat amb les rendes del treball. Per tant, ara mateix que s'està

tramitant aquesta llei, un dels elements fonamentals que hauria de tenir aquesta prestació és que sigui compatible precisament amb el treball.

Per contestar també a la diputada d'Esquerra Republicana, és veritat que anem a pitjor, les dades ho indiquen. Hem passat del 34,7 al 36,5 per cent de taxa de pobresa infantil. Com he mencionat, la prestació per fill càrrec o una prestació universal és una mesura que pot ser molt potent, i de fet, un estudi de la Comissió Europea enfocat a Espanya així ho indica, que seria una mesura d'aproximadament uns dos-cents euros al mes per fill o filla a càrrec, seria una forma molt evident de reduir la pobresa infantil, però no només això, sinó que també s'ha d'abordar, com he mencionat, tots els altres elements.

Pel que fa a la violència i també la violència en línia, la Barnahus està atenent cada any més i més infants. Això què significa? No significa que s'estiguin produint més casos de violència, sinó que el que s'està produint és que gràcies a la formació de tots als diversos operadors que coordinen amb la Barnahus, sigui tant la judicatura, escoles, lleure, salut, i Mossos d'Esquadra, hi ha una major coordinació que permet que es denunciï de forma més fàcil aquests casos, i també la població està més sensibilitzada en aquest tema. Per la qual cosa com a prioritat és seguir donant recursos a la Barnahus i sobretot avaluant quines són les necessitats que té aquest nou model, perquè pot ser que arribem a un punt que no siguin suficients les Barnahus que ara mateix tenim, donada les altes dades de violència sexual.

Pel que fa a la violència en línia o digital, ara mateix tenim una oportunitat molt clara, que és la llei estatal que s'està tramitant al Congrés dels Diputats de Protecció dels Nens i Nenes en l'Entorn Digital. Perquè sigui realment eficaç aquesta llei, ens hem de basar en els estàndards que diu la Unió Europea, i aquí la llei de serveis digitals és molt clara. S'ha de responsabilitzar a les plataformes que aquests entorns siguin segurs, és a dir, moderació de continguts, algoritmes que no manipulin els nens i les nenes a través de publicitat encoberta o que se'ls faci arribar continguts nocius, mecanismes de verificació d'edat que realment siguin efectius, perquè per exemple a Austràlia, que s'ha implementat aquest mecanisme, no està funcionant, ara mateix no m'estendré, però els nens i nenes segueixen amb comptes, estan utilitzant VPNs per seguir i crear nous comptes, és a dir, que això no està funcionant.

Pel que fa a l'assetjament escolar, aquí tenim la llei, la Lopivi ens diu molt clarament que això ha de ser una prioritat a través dels coordinadors de benestar a les escoles o també el delegat de protecció de lleure, per la qual cosa s'ha d'anar cap a aquesta direcció i desplegar aquestes figures de forma eficaç, donant els recursos que siguin necessaris, els horaris i la formació, que això és essencial.

També per contestar, per respondre la diputada del PP, la formació en violència és essencial i aquí sí que s'ha de fer extensiva a justícia. Nosaltres com a organització fem aquestes formacions a l'escola del poder judicial, és una de les nostres prioritats, per la qual cosa els nous jutges que van entrant al sistema judicial cada vegada estan més formats en el model Barnahus i en com coordinar-se amb tots els actors rellevants.

Ens emportem com a càrrec estudiar la situació dels menors inimputables, és un estudi que de fet ens podria interessar estudiar, i també el cost extra dels nens i nenes amb necessitats especials o amb discapacitat, també és un estudi que podríem incorporar en la propera anàlisi del cost de la criança, així que gràcies per la proposta.

Vols continuar tu?

Toni Pérez Francès (director de Save the Children a Catalunya)

Per anar acabant faré una mica de zoom sobre el projecte aquest. Els hem passat a totes un resum. Aquí tenen accés al document. El document són gairebé noranta pàgines. Jo els hi dic a totes i a tots el que he dit abans. Això simplement és la finestra única. Això és súper antic. Ho poden vostès recomanar als ens municipals on hi governen, ho poden recomanar a les diputacions, etcètera. És tan fàcil com fer triatge. En lloc d'atendre totes les persones a la vegada, sinó fer triatge i anar seleccionant aquells casos que d'una manera o altra s'adeqüen millor a les condicions d'aquell ajuntament, per exemple, i tenir en compte que a dia d'avui tot el tema de la digitalització és cabdal, és superimportant, i que entenem també que el Govern de la Generalitat de Catalunya ara mateix és un...

Fitxer 10

dels pilars, una de les variables que està tenint en compte a través de les comissions, del CETIS, etcètera. Però això és molt fàcil i això és molt antic, però els beneficis són increïbles.

Què més? Poca cosa més. S'ha parlat aquí de l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil, que en algun moment s'ha parlat també en aquesta sala. L'actual Govern ja porta dos anys a càrrec, té pressupostos nous ara mateix, i només preguem que acompanyarem tot el desenvolupament d'aquests pressupostos, perquè d'alguna manera hem de sortir d'aquest trenta-sis i mig per cent. Algunes persones, algunes diputades, em preguntaven també quins eren els components de l'altra part del projecte. Aquest projecte fonamental parlava de garantia d'ingressos, però les altres parts parlaven de coses que ja fa molt la societat civil catalana, que és reforç escolar, temes comunitaris, esport i lleure. Aquest matí estàvem precisament en una presentació molt interessant que han fet els companys d'UNICEF sobre la universalització del lleure a Catalunya.

El lleure és patrimoni d'aquest país, sabem totes que té uns beneficis brutals, i parla també de..., no només públic, sinó també privat, el lleure és aquesta col·laboració pública-privada que ha existit en aquest país des de fa moltes dècades, continuar fent-li costat, perquè totes sabem que el benefici per als infants és enorme.

I res, dir-los que nosaltres no defallirem, Save the Children té cent sis anys, i que continuarem passant per aquí. Esperem millorar les dades, perquè honestament estem, com va dir la diputada Najat, aquí parlàvem de números per sota del trenta per cent, però trenta-sis i mig per cent és molt vergonyós. Així que, diputats i diputades, si us plau, coneixement, i traïem això endavant, enfortim l'Estratègia de lluita contra la pobresa infantil a Catalunya, posem mecanismes de control i d'indicadors que ens permetin parlar amb propietat.

Moltíssimes gràcies a totes.

La presidenta

Bé, doncs, amb aquestes darreres paraules del director de Save the Children i de la responsable també de polítiques d'infància a Catalunya, de Save the Children, agrair-vos aquesta compareixença, agrair també les persones que ens han

acompanyat i els diversos diputats per les diverses preguntes que han fet que aquesta presentació sigui més enriquidora.

Doncs, cloem avui aquesta sessió d'aquesta Comissió d'Infància.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT